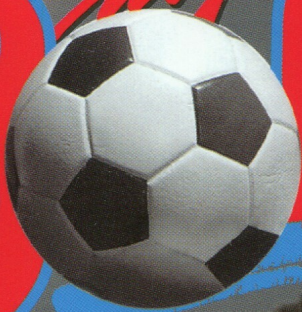
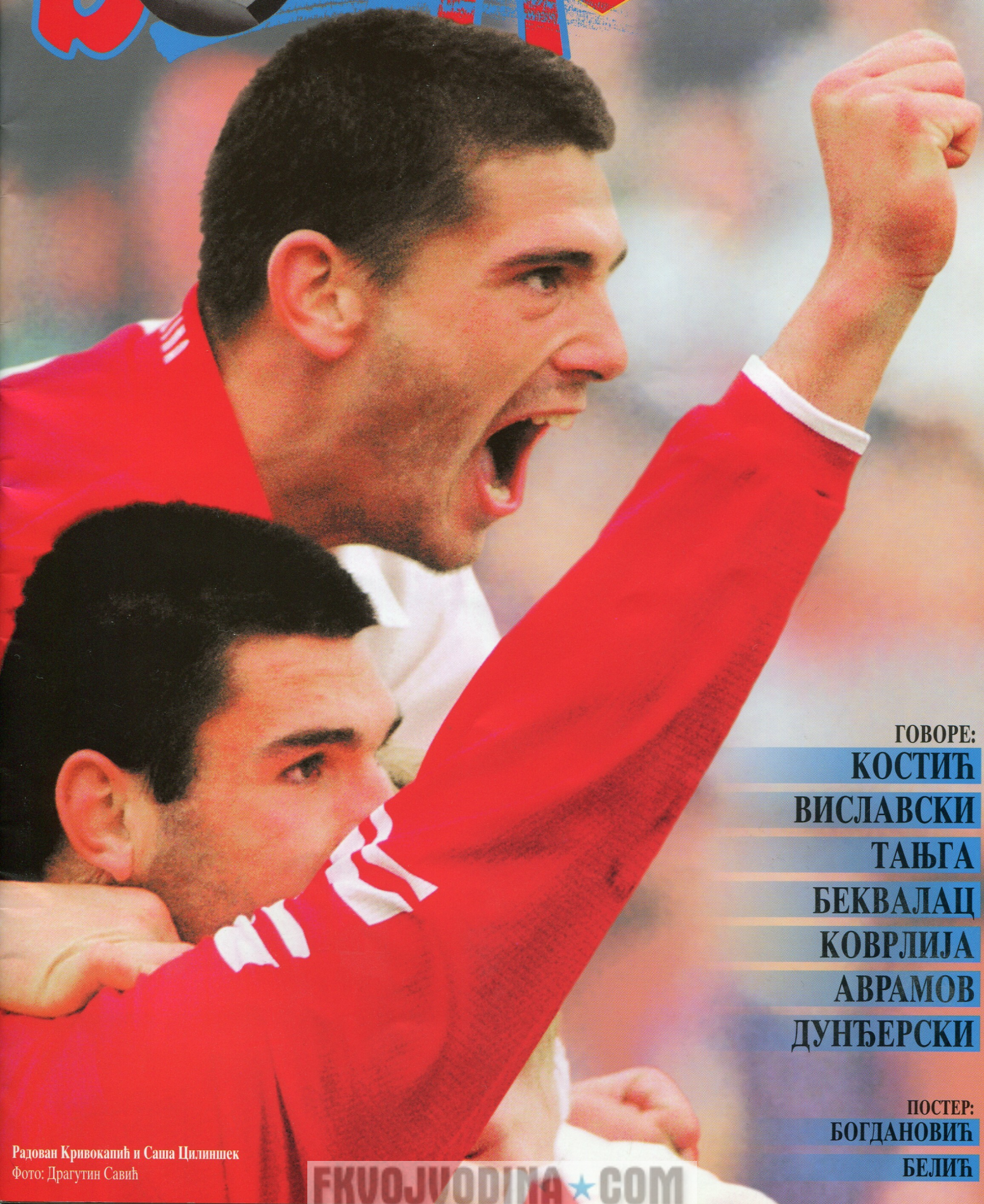

ВОЈВОДИНА

Ревија
ФК Војводина
Година I
Број 1
Јун 2001.

ГОВОРЕ:

КОСТИЋ

ВИСЛАВСКИ

ТАЊГА

БЕКВАЛАЦ

КОВРЛИЈА

АВРАМОВ

ДУЊБЕРСКИ

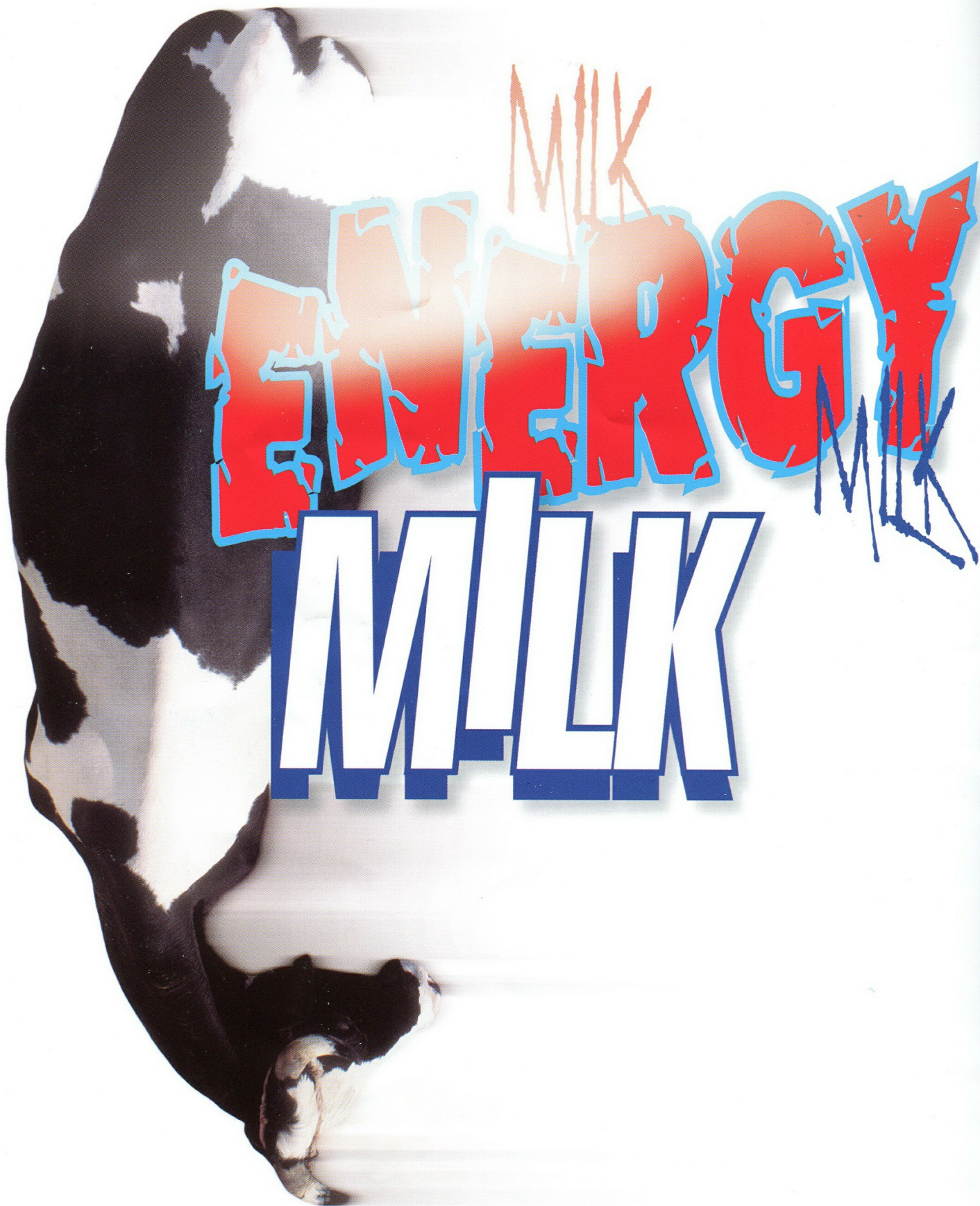
ПОСТЕР:

БОГДАНОВИЋ

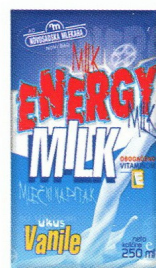
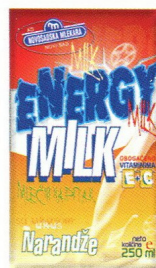
БЕЛИЋ

Радован Кривокапић и Саша Цилиншек
Фото: Драгутин Савић

FKVOJVODINA ★ .COM

NAŠE
KRAVE
NISU
LUDE!

Реч уредника

Пред вама је поново клујски лист, заправо његово обновљено издање, са новим лицем, новим именом и новом концепцијом. Враћамо се, дакле, и на овај начин коренима Војводине, још једној у међувремену, ко зна зашто, „заборављеној“ традицији.

Ових дана, сјлећом срећних околности, у руке ми је дошао клујски лист из 1958. године, његов 21. број, за то време, и по графичком изгледу и по литерарном изразу, заиста на високом нивоу. Значи, Војводина је то могла пре више од четири деценије. Заиста не би могла и данас?

Има сасвим одређене симболике између Војводине из тог времена и ове са почетка XXI века. У листу из 1958.

године пише се о успешној јесени, о појави многих младих и талентованих фудбалера, о клујском захтеву да се буде у врху југословенског фудбала ... Ту је и текст под насловом: „У тешкој години – најпредак“.

Скоро да би могло да се каже да је време стигло или да се историја понавља.

После четрдесет година, о актуелном тренутку Војводине и њеном учешћу у недавно завршеном шампионату могло би да се говори на исти начин, истоово истим речима.

Све то само је још једна потврда да у фудбалу никад није било лако, да клујски животи пролази кроз разне фазе, успешне и оне дружачије, али у том корачању кроз прохујале деценије мора да се нађе инспирација и охрабрење за време које је пред нама, за Војводинино леће и успешније сутра.

То је, иакође, разлог више што су ове стране поново пред вама.

Мирослав Виславски

С А Д Р Ж А Ј

2 ТИТУЛА ЗА ДВЕ ГОДИНЕ	16 ЗАЉУБЉЕН У АУТОМОБИЛЕ
4 ИСПУНИЛИ СМО ЦИЉ	18 ХАЛО, ДУЊБЕРСКИ
5 ЖЕЉА БРОЈ ЈЕДАН – ЕВРОПА	19 ОВО ЈЕ НАШ ДАН
6 БЕКИ МЕ ЈЕ ИЗМИСЛИО	20 ТАЛЕНАТ У МАНТИЈИ
7 ЈЕСЕН ЋЕ БИТИ БОЉА	21 НЕВИДЉИВИ ИГРАЧИ
8 ПРОЛЕЋЕ У БРОЈКАМА	22 МЕМОРИЈАЛНИ ТУРНИР „СТЕВАН НЕШТИЦКИ“
10 ВРАТИТИ УГЛЕД, ПОШТОВАЊЕ И АУТОРИТЕТ	24 НА ИВИЦИ ЖИВОТА
12 КАО ДА НИСАМ ОДЛАЗИО	26 НАВИЈАЧИ, ЈАВИТЕ СЕ!
14 У СЛИЦИ И РЕЧИ	28 ЈА ВОЛИМ ВОШУ

Издаје: ФК Војводина, Жарка Зрењанина 8, Нови Сад • Година I • Број 1 • Јуни 2001. • За издавача: Мирослав Виславски, директор
Главни уредник: Мирослав Гавриловић • Одговорни уредник: Сава Савић • Уредник фотографије: Драгутин Савић • Дизајн: Ласло Капитан
Припрема: Плакатила, Нови Сад • Коректор: Вилма Бекер-Гаћеша • Штампана: „Alex express“, Нови Сад, власник: Михајло Стојков

Миограђ Косић, председник Управног одбора

ТИТУЛА

З А Д В Е Г О Д И Н Е

1. За оцену учinka једне владе довољан је период од 100 дана. Ви сте на челу Војводине двоструко више, а ово је тек први Ваш јавни испит. Зашто сте до сада ћутали ?

– Желео сам најпре да добро упознам проблематику вођења клуба, да изнутра расветлим све његове сегменте, да видим шта Војводини недостаје да буде још јача, боља и организованија. Другим речима, да снимим стање, па да онда повучем конкретне потезе. Поштујем јавност и не волим празне приче. Сада је иза нас довољно дуг период у којем је доста тога урађено и о чему коначно може да се разговара на сасвим конкретан начин.

2. Како оцењујете оно што је до сада постигнуто ?

– На организационом плану ствари су, по мени, постављене на своје место и сада може да се каже да Војводина и ван терена има добро уигран тим. То је био важан предуслов за стварање оног што сви желимо – јак клуб. За протеклих седам месеци промењено је много тога: Скупштина, Управни одбор, генерални директор, спортски директор, тренер ... У међувремену очистили смо и неке „репове“ без чега не би могло да се говори о наредне две фазе, о стабилизацији и развоју.

3. Са великим интересовањем очекивала су се именовања генералног и спортског директора, као и шефа стручног штаба. То сте дуго „вагали“. Зашто ?

– Зато што су то врло осетљива места, кључна за добро функционисање клуба. Ту, једноставно, не сме да се погреша у избору. Мој приступ је био логичан, прво су били постављени критеријуми, а онда сам се, у складу са тим захтевима, опредељивао за персонална решења.

4. „Трансфер“ Мирослава Виславског из одбојке у фудбал одјекнуо је готово као сензација?

– До тада Виславског лично готово да нисам ни познавао, знао сам га само као успешног руководиоца у одбојци. Дакле, за њега сам се определио не зато што смо можда приватно добри, него зато што је доказао своје способности. Убрзо сам се уверио да је његов избор пун погодак. Вредан, радан, препоштен, вешт организатор. И што је најважније – има знање.

5. Зашто сте се определили за Мирослава Тањгу као спортског директора ?

– На тим пословима требао нам је млад човек, препознатљивог фудбалског имена, менаџер који има визију и способност да разговоре доведе до тачке када треба пресећи и донети одлуку. Тањга се, после успешне играчке каријере у земљи и иностранству, определио да ради у фудбалу и потпуно је нормално што је шансу за то добио у Војводини, клубу са којим је освојио шампионску титулу. Има јаке фудбалске референце и сигуран сам да смо у њему добили способног клупског менаџера.

6. Коначно, зашто Драгољуб Беквалац ?

– Због знања и искуства, зато што се као

тренер потврдио и ван граница Југославије. Беквалац је Новосађанин, био је фудбалер у Војводини и њен капитен, њему не треба да се говори какав је ово клуб или какви су захтеви фудбалског Новог Сада. Знао је шта га чека, прихватио се посла у тешком тренутку и више него успешно га обавио у пролећном делу шампионата.

7. Значи, организационо клуб је постављен на чврстом темељу. А каква је екипа ?

– Ту смо можда отишли најдаље. Конкретно, презадовољан сам.

8. Зашто ?

– Нека ми као бившем фудбалеру буде дозвољено да се упустим у стручне процене. Мислим да смо створили квалитетан играчки нуклеус, са лепим перспективама. Пажљивом даљом селекцијом и надградњом, тврдим, за две сезоне имаћемо тим који ће бити способан за највеће домете. Да будем сасвим јасан, створићемо све предуслове да се 2003. године бори-мо за титулу.

9. Зашто толико полагате на организацију ?

– Нема успеха без добре организације. То је правило које сам одавно научио и уверио се да важи за све области, како за бизнис тако и за фудбал. На крају крајева, сетите се, кад год је Војводина у прошлости постижала добре резултате, била је добро организован клуб.

10. Ипак, вратимо се оног што је у фудбалу најважније – играчима. На основу чега тврдите да је ту Војводина данас најбогатија ?

– Зато што то потврђују игре и резултати

током пролећног дела шампионата. Афирмисали смо Аврамова, Батака, Јовановића, Сашу Цилиншека, Кривокапића ... Степанов, Незири и Вукелја су наша будућност. Њихов предводник је Милан Белић, такође поникао у нашој школи, данас сасвим зрео и као играч и као човек.

11. Заборавили сте Игора Богдановића ?

– Нисам. Сјајно је одиграо полусезону и мислим да би било праведно да му овог лета омогућимо да каријеру настави у иностранству. За њега су заинтересовани клубови из фудбалски најатрактивнијих европских земаља, на том трансферу очекујемо да и он и ми као клуб добро зарадимо.

12. Не либите се да као председник јавно говорите о добрим зарадама? То баш није уобичајено ?

– Кад се каже фудбал, моја прва асоцијација је – новац. Такав ми је софтвер у глави. Мој план је да Војводина буде машина за прављење пара, односно да већ идуће године будемо једна од најстабилнијих фирми у граду. Разуме се, то у исто време подразумева и такмичарске успехе.

13. Зашто инсистирате на томе ?

– Зато што сам у бизнису и фирми коју водим увек тако радио. Стално сам ишао напред, моја пословна девиза је да увек може више и боље. Они који су сада у Војводини, ако хоће да остану у њој, нека се спреме на велике проблеме, мораће добро да запну. Ту мислим на све, на директоре, тренере и играче, на оне који косе траву или брину о горионику у котловници у нашем Центру на Ветернику. Мора се заоштрили одговорност ако хоћемо напред, да се зна и када се долази на посао и ко је одговоран ако су линије на терену кривудавае.

14. За тако нешто морате око себе имати задовољне људе, мотивисане за рад. На пример, да добро зарађују ?

– Настојаћемо да буде тако, али пазите, и најмању плату треба зарадити. Ко је незадовољан, морамо се растати. Посао не сме да трпи. Ако заоштравамо одговорност сваког фудбалера, ако је тренер стално на провери, не видим зашто исти прилаз не би имали код сваког запосленог. Нема тога без кога Војводина не може. Кад се створи добра организација, какву данас имамо у клубу, онда је појединач неважан.

15. Звучи као претња ?

– Можда, али у времену које је пред нама и у којем хоћемо успех, другачије се не може. Прошло је време лагодног живота у Војводини,

Први или други

безбрижног, са мало рада и још мање одговорности.

16. Најавили сте пресељење Фудбалског центра „Вујадин Бошков“. Зашто ?

– Указала се прилика да направимо добар посао. Наиме, у ситуацији смо да за 7 хектара земљишта, колико имамо на садашњој локацији, на новој добијемо дупло више, са десет терена, хотелом и осталим садржајима. То би било иза бензинске пумпе „Токо“, према Темерину.

17. Колика је вредност земљишта на садашњој локацији?

– Отприлике 2,5 милиона марака. Дакле, толико кошта наше уступање права некоме ко хоће да гради на земљишту где се Центар сада налази. Само, то није све. Укупна вредност

инвестиције износи око 20 милиона марака. Толико потенцијални купац мора бити спреман да инвестира за предвиђену градњу, јер тај плац не може да се парцелише

18. Коначно, стижемо до последње теме – до стадиона. Зашто преговори са градским структурама теку са толико тешкоћа ?

– У неколико наврата та тема је отварана са надлежнима у градској власти. У оптицају су биле понуде или да нам стадион буде враћен у власништво или да нам буде уступљен на дужи временски период. Питање је, међутим, да ли би за Војводину било добро да се упусти у тај посао.

19. Зашто сте у дилеми ?

– С једне стране, добро је што је стадион у центру града, а с друге, то је хендикеп јер напросто не постоји могућност да га реконструишемо, да проширимо простор око њега. Посебна прича је што стадион не представља неку архитектонску вредност и не видим разлог да се посебно везујемо за њега. Све то говорим због тога што је УЕФА прописала врло строге услове за одигравање званичних међународних утакмица. Та одлука ступа на снагу за две-три године и поставља се питање да ли на садашњој локацији, таман и да имамо новца за темељиту реконструкцију, могу да се изграде сви садржаји по највишим европским стандардима. Дакле, мора се добро промислити шта да се ради у вези са стадионом.

20. На крају, једно питање које се у јавности шапатам све чешће поставља: Да ли је Миодраг Костић дошао на чело Војводине са намером да једног дана постане њен власник?

– Прво, немам потребу да себи купујем ново радно место. И друго, знам пуно лакших начина да се дође до зараде од фудбала. Али, кад се већ потеже та тема, зар бих ја у свим својим плановима са Војводином настојао да повећам њену вредност ако бих имао намеру да је једног дана купим. Рачунајући Фудбалски центар „Вујадин Бошков“ и играчки кадар, данас Војводина вреди између 5 и 8 милиона марака, са свим дубиозама. Видећемо колика ће цена бити кад се оствари све што планирамо да урадимо. Ту баш не видим економску логику за своје наводно скривене планове. А у новац се разумем. То ми се, на основу онога што сам до сада постигао у бизнису, може веровати.

Мирослав Гавриловић

Драгољуб Беквалац, шеф стручног штаба: ИСПУНИЛИ СМО ЦИЉ

НАЗАД

• **Како би сезона изгледала да сте Војводину водили од почетка шампионата? Да сте направили селекцију играча и спровели припреме?**

– Не бих се враћао на то. Ја сам и прошле године остварио циљ који је тада зацртан. Не желим уопште да причам о људима који су тада водили клуб. Када сам летос одлазио рекао сам им шта о њима мислим и да ћу се ја сигурно и трећи пут вратити у клуб, али када њих не буде било. То се и догодило. То је период који је и мени и свима који воле Војводину остао у непријатном сећању.

Миљана Радовића. Он је био капитен Сутјеске, најбољи играч Црне Горе, прошао је кроз период адаптације и мислим да сада пружа добре партије. Жао ми је што се Асани повредио таман када је стабилизовао форму. Он је дуго био најбољи играч ЧСК-а из Челарева и мислим да ће тек показати шта уме.

• **Жељко Карановић је дошао касније. И то из другог пута?**

– Он није био са нама на припремама, али када је почела сезона, и када сам се уверио да ми такав играч недостаје, инсистирао сам да га

приметио неки песимизам код људи околу. Тај меч у Железнику, на терену на коме су бодове остављали и Звезда и Партизан, стабилизовао је екипу, а победа у наредном сусрету са Милиционаром је ствари већ полако вратила на своје место.

• **Ви сте тренер који даје шансу младим играчима. У тиму су се усталили Аврамов, Саша Цилиншек, Батак, Степанов. Дешавало се, ипак, да на неким утакмицама баш због њихових грешака Војводина не оствари жељени резултат?**

– Ја не делим играче на старе и младе, већ на

Договор кућу гради: Вујадин Бошков и Драгољуб Беквалац

• **У прелазном року екипа је појачана са неколико играча?**

– Довели смо Коврлију, Радовића, Незирија, Асанија и Карановића. Међутим, много је важније да сам зимске припреме ја спровео и то је оно што ми је највише значило. Јер када сам спремио екипу, знам шта могу и да очекујем.

• **Ви сте и раније хтели да Бошка Коврлију вратите у Војводину?**

– Јесте, али сам тада био склоњен. Одавно су ми познати његови квалитети и на моју препоруку он је зимус ипак дошао. Показало се да је то био пун погодак. То исто мислим и за

доведу. Користио сам га на три-четири позиције у тиму и сваки пут је одиграо добро. При том, он је играч који се не повређује и не добија жуте картоне. Такве играче сваки тренер прижељкује. Нарочито се после повреде Танасијевића показало колико Карановић значи. Играо је кад треба и либера, и по левом боку, и штопера.

• **Пролећни део шампионата Војводина је започела са три везана ремија?**

– Да, освојили смо по бод у Крагујевцу и Железнику, и то није неуспех, али смо кикснули код куће против Напретка. Код мене ни тада није постојала неверица у екипу, али сам ипак

добре и лоше. Ако је ситуација таква да за једно место конкуришу два фудбалера, увек предност добија млађи, који тек треба да се развија, да стиче искуство и напредује. То сам учинио и са голманима и видело се да је испало добро. Тодић је добро бранио у јесењем делу, али је због таквог мог става ипак изгубио место у тиму. Шансу је добио Аврамов и искористио је. Вратио се и у младу репрезентацију. ⚽

Преграђ Новковић

Мирослав Тања, спортски директор

ЖЕЉА БРОЈ ЈЕДАН *ЕВРОПА*

• **Шампионат је завршен. Како оцењујете резултате Војводине?**

– Први део првенства је био изузетно лош. У другом смо се поправили, стигли до пете позиције која је у зимској паузи постављена као циљ. Међутим, нисмо изашли у Европу и не можемо у потпуности бити задовољни. У наредној сезони ћемо од првог кола дати до знања фудбалској јавности да нам је једини циљ излазак у Европу. Све остало ће бити неуспех. Наравно, један од примарних циљева биће и повратак навијача, једнако важан као и излазак у Европу.

• **Да ли су анализиране грешке из претходног периода?**

– Грешака ће увек бити, и у селекцији играча и у вођењу клуба. Ако ништа друго, трудимо се да правимо мање грешака од претходника. Мислим да је клуб сада добро организован и да ће из дана у дан функционисати све боље. Коначно се зна ко шта ради и ко је за шта задужен. И нема више старог принципа „сви раде све и нико не ради ништа“.

• **Да ли ће Црвена звезда и Партизан и даље односити бодове из Новог Сада?**

– Ја сам имао ту срећу да осетим како изгледа побеђивати те екипе. Без обзира да ли се играло у Београду или Новом Саду. И то је у оно време било потпуно нормално. Сада наши играчи имају проблем у главама. Када ти клубови долазе у Нови Сад, или се иде у Београд, играмо као под ручном кочицом, као под неком блокадом. Са друге стране, морамо признати да су и Звезда и Партизан у последњих неколико година имали боље тимове од нашег. Добијали су нас квалитетом.

• **Могу ли се играчи ослободити тог притиска?**

– Циљ ове управе је да појача екипу играчима који могу квалитетом да парирају Звезди или Партизану. Тренер је ту да их мотивише, да их ослободи блокаде и да им објасни да је и Војводина исто тако велики клуб. Требало би да се подразумева да у Новом Саду побеђујемо. Исто тако и да се у Београд путује са намером да се забележи победа.

• **Али, то се ипак не може постићи само поправљањем квалитета игре?**

– Наравно, паралелно са нашим побољшањем квалитета мора доћи до генералног поправљања ситуације у југословенском фудбалу. Да се не би десило да више размишљамо о ванфудбалским стварима, о томе да ли је судија Звездин, да ли је утакмица унапред режирана ... Ми ћемо водити рачуна о себи, али фудбалска организација мора да схвати да је дошло време да се у такмичење уведе регуларност. И да се утакмице у првенству не играју само због Звезде или Партизана.

• **Који играчи ће напустити клуб у летњем прелазном року?**

– Клубска каса је празна и мора да се напуни. Потребно је неких 2,5 до 3 милиона марака. Тим новцем клуб може да функционише током читаве године без проблема. Тренутно, најближи одласку у иностранство је Игор Богдановић. За њега постоји највише интересовања и озбиљне су шансе да дође до повољног трансфера. Он пуни 27 година и време је за одлазак. На сву срећу, игра одлично и мислим да ту неће бити проблема.

• **У медијима се наводе још нека имена?**

– Осим Игора, тражен је и Милан Белић. Међутим, уколико поред Богдановића иностране ангажмане нађу Васковић и Мудринић, који играју за Сартид и од чијих трансфера Војводини припада 50 одсто, размишљам да стопирам све остале одласке. Као што сам рекао на почетку, желимо јак тим у следећој сезони и обавезно резултат. Уколико се појави добра понуда за старије играче, Васића, Дамјановића, Мацановића, клуб им неће стајати на путу. Они се приближавају тридесетој и једноставно не могу бити перспектива Војводине. Постоји интересовање и за Јовановића, Францишковића, Аврамова, али...

• **Али они су перспектива Војводине?**

– Францишковић, Кривокапић, Јовановић, Батак, постали су препознатљивост Војводине и на њима, без увреде према осталим играчима, гради се будућност клуба. Они сигурно остају.

Предраг Новковић

Овјесени груба прича: Мирослав Тања

Игор Богдановић: БЕКИ МЕ ЈЕ ИЗМИСЛИО

Црвени картон у Земуну, гол против Милиционара за шпицу ТВ емисија, победа Војводине на Карабурми. У назначеном троуглу могуће би било сместити и оквир за причу о Игору Богдановићу, фудбалеру из круга најзапаженијих југословенских стрелаца, човеку од чијег је појединачног учинка знатно зависио и утисак о вредностима Војводине. За комплетну причу недостаје и више времена и новинског простора.

У координатама оквира сам је назначио димензије троугла, а у збиру утисака „црвенило“ у Земуну издвојио као догађај са најјачим набојем емоција.

– Толико голова, и лепих и важних, често и по резултат пресудних, али тренутак када сам искључен у Земуну и данас ми заклања поглед на полусезону – присећа се и кривицу признаје наш саговорник. – Била је то за нас врло важна утакмица. Постигао сам водећи гол. Уследио је тај непромишљен потез, ни данас не знам шта ми би. На крају је било 1:1 ... Криво ми због саиграча, тренера, због екипе ми криво ... Нико није успео да ми данима поврати расположење. Све карте смо бацили на победу, а ја ...

Избор најдогађаја у полусезони довољно, сам по себи, сведочи о карактеру Игора Богдановића, баш као и коментар без тачке. Зато се, ваљда, и оцене навијача и извештача са оценом тренеровом поклапају да ће он у сваком тренутку уложити максимум да би назначени циљ и достигао. Можда му и није увек ишло од ноге, али утисак да је покушао све, никада није изостао. У таквој потпуности играчког ангажмана остала је једна празнина.

– Жао ми је што из Новог Сада одлазим без титуле са Војводином. Имали смо прошле сезоне моћан тим. Да Беквалац није отишао, верујем да бисмо стигли до врха. Знаш шта причам, у Бугарској сам са Литексом два пута освајао титуле. Повратак Беквалца највећи је капитал Војводине. Живи били ...

Путеви фудбалски им се преплићу, Беквалчев и Богдановићев. До тог је нивоа поверење успостављено да је тренера означио као свог „фудбалског оца“

– Беки ме је измислио – дословце је рекао.

– Најпре је још у подмлатку „упарио“ Стојака и мене. На његово инсистирање заиграо сам у Литексу, због Бекија сам се вратио у Војводину.

Нико осим Беквалца и није могао да га приближи Новом Саду, граду у коме је 74-те рођен и где је са 11 година почео да јурца за лоптом. Неповерење у сопствени потенцијал доводило је

Игор Богдановић

руководство 90-их у раскорак са самим собом, између декларативног заклињања у своју школу и праксе да главне роле понесу неки други играчи, за дебеле новце.

– Све је сада у Војводини на своме месту. И свако зна где му је место. Како сам ја пре 7-8 година могао да своје место одредим када сам, после дебија 1992. са Црвеном звездом, две године касније позајмљен чачанском Борцу, а Стојака пошаљу у Бечеј?

За склад у клубу, по Богдановићу, најзаслужнији је тренер уколико има безрезервну подршку управе. А Беквалац јесте такав, шмекер новосадски.

– Можда сам могао да у сезони постигнем и 20 и више голова, али и када ми није ишло, људи су умели да истрпе. Мислим да и навијачка слика довољно говори. Не сећам се да су ми звиждали пролетос. Али, зато се врло добро сећам колико су ми честитали и знани и незнани за гол у трећем минуту утакмице са Милиционаром. Био је то један од мојих најлепших голова. Тренутак који никада заборавити нећу.

Победу на Карабурми означио је као оверу свега што је Војводина постигла минулог пролећа. Свака победа је важна, сваки гол драгоцен, али је Карабурма имала специфичну тежину теста истине.

– Први пут сам после те утакмице, без гриже савести, размишљао о одласку у иностранство. Нестало је тада оног оптерећења да ћу изневерити било кога: клуб, град, тренера, саиграче. Схватио сам да је екипа довољно снажна да амортизује било чији одлазак.

– Трансфери играча, управо, врло често представљају тест за односе у различитим сегментима клуба. Богдановић и овде поставља позитиван предзнак.

– Максимално су коректни у постављању услова. Али, не видим ни један једини разлог да би било другачије. И ја сам био коректан. Истина, мало су се појединци изненадили када сам одбио знатно повољнију понуду из Москве од оне са Запада. Само су се изненадили, ништа више. Објаснио сам им да ми је много важнија могућност да сопствену вредност упоредим на Западу, него у Русији. Новац (много више новца) није могао да ме поколеба.

Извесно је, Богдановић одлази. Ко уместо Богдановића?

– Решиће то Беки. Ту су Јовановић, Цакић, Незири, све сјајни момци и добри фудбалери. Још ако доведу Кекића из Апатина ... Е, то би представљало капиталан потез управе.

Лазо Бакмаз

Милан Белић:

ЈЕСЕН ЋЕ БИТИ БОЉА

Белић или Богдановић? Мали је проценат вероватноће за једногласан одговор, без обзира пред колико испитаника поставили дилему. Ко је бољи играч, ко спретнији стрелац, чији је учинак кориснији за колектив?

И Белић и Богдановић, или обрнутим редом, свеједно – дилему је решио капитен Милан Белић, негирајући соломошки призив решењу.

– Раздвајати нас, по било ком основу, нити има смисла, нити је гласањем могуће уобличити одговор. Игор и ја смо добри пријатељи изван терена, а све што на терену реализујемо резултат је наше заједничке жеље да Војводина успе. Без резултата клуба ни ми не бисмо вредели, ни као дубл, појединачно још мање.

Разговор са капитеном Војводине могуће је започети на различите начине на крају сезоне. „Провокација“ с почетка, испоставило се, водила је у правом смеру, тамо где и завршавају пројекције „Позиције која припада Војводини на прволигашкој табели“.

– Војводини јесте место уз Црвену звезду и Партизан. То није фраза – спремно је назначену пројекцију прокоментарисао Белић. – Докле год ми сећања досежу, људи у управи су говорили једно, а радили сасвим нешто друго. У таквом раскораку Војводина је пропала, све до позиције да се бори за опстанак. Сетимо се штрајка играча. Мање је важно, са ове дистанце, ко је тада био у праву. Чињеница је да смо остали без готово целог тима. И то каквог тима: Жилић, Врањеш, Васковић, Мудринић, Братић, Мрдак ... Да смо тада остали на окупу...!

Заузимање гарда је уследило. И уздах. Неколико покрета изван контроле ... Белић у цивилу и Белић у дресу на терену. Нема разлике. Ни глуме нема. Свака његова реч, свака реакција, покрет, као испод индига пресликавају темперамент који може да обузда једино Белић. Каткад ни он.

– Реагујем на лаж, на неправду, на сваки детаљ који се не уклапа у оквиру коректности, на терену или изван њега, без разлике. Шта би значила равнодушност? По мени, исто што и бездушност. Жив сам човек. Али, доласком тренера Беквалца научио сам да бројим до десет ...

– И до 20 да бројиш теби је мало – уследио је коментар за суседним столом у башти локала, кроз коју је мало ко прошао а да се са Белићем није поздравио.

Беквалчев повратак у стручни штаб Белић је означио као кочење воза на низбрдици. Успешно кочење. Ни у Окукину стручност није сумњао, напротив.

Милан Белић

– Нико није стајао иза Окуке, нити је икога у клубу интересовао колико Окука, толико ни судбина играча. Заклањањем иза традиције и шампионских титула, без конкретних потеза, љуљали су темеље клуба. Промене у свим структурама клуба и безрезервна подршка тренеру Беквалцу, означили су нови почетак.

Војводина је клуб са најочљивијим осцилацијама у току сезоне. Из крајности у крајност. Негде између смештен је и појам „нови почетак“.

– Ко је имао храбрости да у окружењу голе борбе за опстанак наговести пласман у врху табеле на крају првенства? Мало ко! Беквалац је веровао играчима, ми смо веровали њему. На тој релацији свако је тачно знао где је чије место у хијерархији састављања тима. Осим утакмице са Наплетком (1:1), ми немамо чега да се постидимо у другом делу првенста.

Част Наплетку и Крушевцу граду, част свим конкурентима, али разговор смо поново усмерили тамо где и „завршавају све пројекције места на табели“ – Партизан и Звезда.

– Изгубили јесмо, али надиграни нисмо – спремно је узвратио Белић. – Резултат јесте мерило сваког спортског догађаја, али 0:3 на Маракани не може бити реалан одраз стања на терену. Ја сам највећи кривац, три „зицера“ сам промашио код 0:1. Упоредимо ли, међутим, збир мојих покушаја са податком да у свим ранијим сусретима заједно нисам толико пута шутирао ка Звездином голу, и то је наговештај позитивног помака.

Термин „раскорак“ врло је често у оптицају међу играчима и члановима стручног штаба. Ни чланови управе не беже од њега. Најчешће раскорак између вредности екипе и позиције на табели.

– Ми смо, из кола у коло, схватили да вредимо више него што то сведочи позиција на табели. Уз Беквалчеву иницијативу, стицали смо самопоуздање, учвршћујући веру у могућности колектива. Резултат је уочљив. Поткрај првенства нико више није имао храбрости да на гостовањима Војводине „фиксира јединицу“.

Вратимо се чињеници да је Војводина у претходној сезони изгубила готово цео тим. Без обзира на квалитет играча, да ли је било довољно времена да се нови тим уигра?

– Ценим да је ова сезона, заправо, послужила уигравању тима, уобличавању наше стартне позиције за првенство које ће тек да уследи. Не смемо сметнути с ума да су принове стигле из клубова који су се борили за опстанак или су испали из Лиге. Све су то одлични момци, брзо су се адаптирали у новој средини, али једино је време могло да профилише појам победничког менталитета у њиховим главама.

Лазо Бакмаз

ПРОЛЕЋЕ У БРОЈКАМА

	Играч	Просек оцена	Број мечева
1.	Белић	6,95	10
2.	Богдановић	6,83	14
3.	Аврамов	6,81	15
4.	Францишковић	6,72	12
5.	Коврлија	6,69	15
6.	Радовић	6,67	13
7.	Хаби	6,61	13
8.	Батак	6,60	12
9.	Васић	6,55	14
10.	Кривокапић	6,47	12
11.	С. Цилиншек	6,47	10
12.	Карановић	6,40	14

Напомена:

Просек оцена играча који су у пролећној полусезони одиграли најмање 10 утакмица, не рачунајући меч с Подгоричанима у последњем колу.

Извор: „Дневник“ и „Спортски журнал“.

	Играч	Асистенције
1.	Коврлија	7
2.	Богдановић	6
3.	Васић	3
4.	Белић	2
5.	Францишковић	1
6.	С. Цилиншек	1
7.	Карановић	1

	Играч	Број мечева
1.	Аврамов	15
2.	Коврлија	15
3.	Богдановић	14
4.	Карановић	14
5.	Васић	14
6.	Хаби	13
7.	Радовић	13
8.	Батак	12
9.	Кривокапић	12
10.	Францишковић	12
11.	С. Цилиншек	10
12.	Белић	10
13.	Поледица	9
14.	Белада	9
15.	З. Цилиншек	8
16.	Степанов	8
17.	Незири	8
18.	Јовановић	7
19.	Дамјановић	6
20.	Танасијевић	5
21.	Асани	4
22.	Вукелја	2
23.	Ђоровић	2
24.	Тодић	1
25.	Цакић	1

Напомена:

Обрађени су подаци из 16 кола пролећног дела првенства, у сезони 2000/2001. Недостаје утакмица 34. кола Војводина - Будућност.

	Играч	Замењен
1.	Францишковић	11
2.	Кривокапић	6
3.	Коврлија	3
4.	Хаби	3
5.	Радовић	3
6.	Поледица	3
7.	С. Цилиншек	3
8.	Белић	3
9.	Јовановић	3
10.	Степанов	2
11.	Танасијевић	2
12.	Дамјановић	2
13.	Богдановић	1
14.	Васић	1
15.	Батак	1
16.	Незири	1

	Посета	Најбоља	Најслабија
Домаћин	12.500	Обилић - 3.000	Зета - 1.000
Гост	23.000	Ц. звезда - 8.000	Чукарички - 500
Укупно	35.000		

	Играч	Ушао у игру
1.	Незири	7
2.	Васић	5
3.	Дамјановић	4
4.	Јовановић	4
5.	Коврлија	3
6.	Карановић	3
7.	Белада	3
8.	Асани	3
9.	Радовић	2
10.	Белић	2
11.	Степанов	2
12.	З. Цилиншек	2
13.	Вукелја	2
14.	Ђоровић	2
15.	Францишковић	1
16.	Поледица	1
17.	С. Цилиншек	1
18.	Цакић	1

	Играч	Црвени кар.	Жути кар.
1.	Батак	1	3
2.	Белић		4
3.	Васић		4
4.	Поледица		4
5.	Јовановић		4
6.	Аврамов		3
7.	Богдановић		3
8.	Хаби		2
9.	Францишковић		2
10.	Радовић		2
11.	С. Цилиншек		2
12.	Кривокапић		1
13.	Белада		1
14.	З. Цилиншек		1
15.	Танасијевић		1
16.	Дамјановић		1
Укупно		1	38

	Играч	Голови
1.	Богдановић	8
2.	Белић	7
3.	Францишковић	4
4.	Кривокапић	3
5.	Јовановић	3
6.	Коврлија	1
7.	Васић	1
8.	Дамјановић	1
9.	Асани	1
Укупно		29

	Играч	Одиграо минута
1.	Аврамов	1.350
2.	Богдановић	1.254
3.	Хаби	1.129
4.	Карановић	1.103
5.	Коврлија	1.071
6.	Батак	1.065
7.	Радовић	988
8.	Васић	988
9.	Кривокапић	871
10.	Белић	804
11.	Францишковић	787
12.	С. Цилиншек	739
13.	Белада	649
14.	З. Цилиншек	617
15.	Поледица	587
16.	Степанов	483
17.	Танасијевић	356
18.	Јовановић	277
19.	Дамјановић	235
20.	Асани	175
21.	Незири	150
22.	Тодић	90
23.	Вукелја	26
24.	Ђоровић	21
25.	Цакић	4

Минути	Голови	
	Дати	Примљени
1 - 10	2	2
11 - 20	3	1
21 - 30	4	1
31 - 40	3	2
41 - 45	1	3
46 - 50	1	3
51 - 60	3	–
61 - 70	2	2
71 - 80	5	1
81 - 90	5	4
Укупно	29	19

Генерални директор Мирослав Виславски о главним правцима и стратегији деловања клуба у текућој години

ВРАТИТИ У

Човек који има визију је богат човек и по правилу успешан у послу којим се бави. Мирослав Виславски је почетком 90-тих имао визију стварања великог одбојкашког клуба који је у непуној деценији његове „владавине“ стасао у гиганта европских размера. Преузимајући кључну функцију у нашем клубу, јасно, прецизно, понегде сурово, скенирао је постојеће стање и изнео своју визију праваца и стратегије деловања.

● Да би реално одредили стратешке правце деловања и развоја Војводине, неопходно је сагледати њен актуелни тренутак. Реално, сагледавање може да буде и непријатно?

– Комплетна слика актуелног тренутка Војводине коју сам затекао доласком на ово место може да се опише једном реченицом: углед и ауторитет клуба су нарушени.

● У чему се огледа таква оцена?

– Вишеструким аферама које су годинама потресале клуб, штрајком играча, сумњом у постојање криминалних радњи и пљачки клуба, одсуством планске политике у свим сегментима овог некада узорног колектива, прекинутој комуникацији са градским чиниоцима и субјектима, слабашној комуникацији са јавним мњењем, сопственим чланством, клупском инфраструктуром, губљењем позиције у струковним савезима, затим ...

● Зар има још?

– Пре десетак година Војводина је била узор свим фудбалским колективима у Покрајини.

У сусрет јубилеју

Обележавање девет деценија Војводине је велики јубилеј и зато припреме ваља почети одмах. Времена за улепшавање има, а суштина организације би требало да изгледа овако:

- свечана академија
- припремање, опремање и отварање трофејне сале
- фото-изложба
- објављивање књиге о 90 година клуба
- снимање дугометражног документарног филма

Мирослав Виславски

Прекинута комуникација са градским и покрајинским клубовима је изродила једно такво емотивно стање да се Војводина презире, па чак и мрзи. Због непостојећег односа према медијима, клуб је остао без изузетно битне промоције, остао је без навијача, удаљио се од школске популације ... Да закључим – изгубио је све лепе особине које су га деценијама красиле, или да ублажим – изгубио је некадашњи сјај.

● Подразумева се да са сарадницима хоћете да промените затечено стање?

– Наравно. Са променама крећемо одмах.

● У ком правцу ћете деловати?

– Јасно се одредити према протеклом периоду и свим негативностима којих је било. Затим, кренути са враћањем поверења унутар самог клуба (добра и искрена комуникација на релацији руководећих и управљачких органа, струке, играча, радне заједнице), враћање навијача, ветерана, играча-интернационалаца,

новинара. Једноставно речено, враћање поверења комплетног окружења. Даље, јасно и реално дефинисати циљеве пословног и такмичарског погона за ову годину, стално дограђивање и унапређивање организације клуба и прилагођавање актуелним друштвеним условима и законским одредбама које уређују односе у области врхунског и професионалног спорта.

Изградња и јачање ауторитета клуба као водећег фудбалског колектива у АП Војводини омасовљавањем навијача, идентификацијом са жрадом и Покрајином као водећим клубом у развоју фудбалског спорта у овом делу Републике Србије, обнављањем и учвршћивањем веза са интернационалцима, едукацијом најмлађе фудбалске популације, развијањем сарадње и бољом комуникацијом са клубовима из иностранства, реафирмацијом историјске улоге и традиције клуба, посебно периода када је Војводина била шампион, или се борила за ње.

● Да би се планирано и жељено остварило, реално гледајући, кључ је у новцу?

– Тако је. Неопходно је обезбедити реалне изворе финансирања и то на дугорочној основи. То је одлучујућа претпоставка за стабилизацију клуба.

● И на претходном радном месту, у ОК Војводини, инсистирали сте на бескрајној организацији, што је клубу и вама донело име и углед?

– Ни овде неће бити другачије: професионалност, одговорност, максимална координација и комуникација, отвореност и апсолутно јединство ће бити наше карактеристике.

УГЛЕД, ПОШТОВАЊЕ И АУТОРИТЕТ

Приоритетни задаци

- Омасовљавање навијачких група и стварање услова за њихов рад, опремање навијачким реквизитима и организационо јачање њиховог заједништва;
- оснивање и јачање пула спонзора на дугорочним принципима;
- успостављање дугорочних аранжмана са ТВ Нови Сад, њеним маркетингом и другим електронским и штампаним медијима;
- израда web странице Војводине;
- припрема и израда краткометражног документарног филма по завршетку сезоне;
- развој издавачке делатности (каталог, постер, календар, публикација);
- организовање фото-документације, прес-клубинга и видео документације;
- организација промотивних активности: екипа, спонзори, играчи, приједи, клубске приредбе ...

А деловање према јавности, према окружењу, другим чиниоцима?

– Потпуна јавност у раду је принцип за који ћу се жестоко борити. Поштовање, сусретљивост, срдчаност, искреност, пажња и доследност се подразумевају.

Шта је остварљиво у овој години?

– Имамо прилику да се клуб врати и функционише на позицији у складу са његовом улогом у новосадском и војвођанском спорту и југословенском фудбалу. Окрњени углед у фудбалској организацији мора да се врати, а то може пре свега враћањем поверења у сопствене вредности и могућности.

Комплетна слика актуелног тренутка Војводине коју сам зашлекао доласком на ово место може да се опише једном реченицом: углед и ауторитет клуба су нарушени.

Увек у покрету

Имамо прилику да се клуб врати и функционише на позицији у складу са његовом улогом у новосадском и војвођанском спорту и југословенском фудбалу.

Конкретно?

– Изградња и јачање ауторитета клуба као водећег фудбалског колектива у АП Војводини, омасовљавањем навијача, идентификацијом са градом и Покрајином као водећим клубом у развоју фудбалског спорта у овом делу Републике Србије, обнављањем и учвршћивањем веза са интернационалцима, едукацијом најмлађе фудбалске популације, развијањем сарадње и бољом комуникацијом са клубовима из иностранства, реафирмацијом историјске улоге и традиције клуба, посебно периода када је Војводина била шампион, или се борила за првака. Значи, можемо да се понашамо и да радимо у манирима великог клуба, свакодневно и на сваком месту.

Као што се планови и циљеви не могу остварити без пара, тако се ни углед не може вратити без квалитетнијих резултата него што су били претходних неколико година?

– Почев од сезоне 2001/2002. године мора се обезбедити излазак на европску сцену. Немамо право да не размишљамо о титули или трофеју националног купа. Продукција играча из сопствених погона је такође обавезујућа. Наравно, подразумевају се максимални услови за рад професионалног погона, као и млађих категорија. Без врхунских резултата све планирано и жељено теже је или мало оствариво. То је законитост спорта.

У одбојци сте били Ванга, верујете ли да ће слично бити и у фудбалу?

– Велика је разлика између фудбала и одбојке. Но, и поред тога уверен сам да ће Војводина брзо заузети место које јој по свим мерилима и одликама припада – закључује Мирослав Виславски.

Бранислав Пуношевац

КАО ДА НИСАМ О

У посети код Бошка Коврлије

Глава породице и мозак шима

„Пакер“, идеолог, „мозак“, играч потеза... Описујући Бошка Коврлију можете да употребите све ове епитете.

– То се не учи, то ваљда иде са генима када долазите на овај свет, каже. И додаје: Увек сам играо у везном реду. Понекад, али ретко, као други шпиц. Тренери ме нису бацали са места на место у тиму. Сваки играч, био он голман, штопер или шпиц, има одговорност. Дакле, то не треба делити. Међутим, можда зато што је најочљивије место у тиму, зато што практично игра иде од њега, „везњака“ сматрају најодговорнијим. Ако је тако, прихватам ту одговорност, увек.

Поново код куће

Није било лако. Некоме су потребне године да стигне до онога што је науmio. Има ту и удела среће. Да није тако, Бошко Коврлија би се у Војводини обрео много година раније, а не тек сада, у већ зрелим и животним и играчким годинама. Или из ње не би ни одлазио пошто је прошао кроз све селекције у млађим категоријама.

Следи оно што зовемо „каљење“, а у ствари је то често еуфемизам за отписивање младог играча. У Кабелу („крао сам

занат од Грубора и Живковића“), дотеривање фудбалске праксе у Новом Саду („Један од најлепших тренутака у каријери био је пласман у полуфинале Купа. Беквалац је прави тренер.“), интернационално искуство у Француској, и трећелигашу Троа („Ушли смо у другу лигу. Французи од шесте лиге играју ноћне утакмице, под рефлекторима. То је невероватно. Дају томе значај. Зато су, између осталог, и светски и европски прваци“); успутне станице: пожаревачки Млади радник, апатинска Младост; па опет иностранство – Силекс из Кратова („Македонци су фантастични. У сваком тренутку се труде да ти максимално угоде“); пре повратка, још једном, на кратко, Младост.

– Сад сам поново код куће, рећи ће за Војводину, свој клуб. – У једном тренутку, кад сам се вратио, изгледало ми је као да нисам ни одлазио. Невероватан осећај.

Утицај породице

Кад већ споменуемо кућу, по природи скроман, рекли бисмо и прескроман, породичан човек. Ни ту готово нема разлике од онога што је на терену – отменост у првом плану. Отменост у смислу баратања лоптом. А, тако је и у стану Коврлијиних. Он једнако одише том скромношћу и отменошћу.

– Породица је најважнији сегмент живота. За спортисту она је изузетно значајна. Доноси мир, стабилност, можеш да се посветиш ономе што радиш. Када си у иностранству а породица није са тобом, тражиш стално начин да дођеш кући. Тако је било док сам играо у Македонији. Одвојеност утиче на то како играш. Онда још додатно мораш да се трудиш да, на психолошком плану, то превазиђеш. Тај мир сам имао када сам био код куће, играо за „канаринце“. И, наравно, сада.

Разговор о „утицају породице на животни пут“ нисмо могли да избегнемо. Нисмо се много ни трудили. Отац Јова бивши играч и сада тренер, стриц Миша исто. Брат од стрица игра у Кикинди, други брат је судија. Много фудбала на једном месту. Довољно да се каже да је део оне позитивистичке формуле о формирању личности применљив.

– Јова није инсистирао на фудбалу. Чак ме је, док смо били у Зрењанину, послао да играм стони тенис. Брзо сам одустао. Хоћу да кажем, није постојао тај директни утицај – оно, као, родитељи узму мотку и млате те док не постанеш фудбалер. Посредно, нормално, тај утицај био је огроман и, испоставило се, одлучујући. Стално се причало о фудбалу, гледале се и коментарисале утакмице. Одувек сам волео да гледам фудбал, не само да играм. Посматрао сам утакмице уживо и на телевизији. Знаш, и то је врста „тренинга“. Значајна вежба кроз коју, такође, можеш много да научиш ако то гледање утакмице радиш на прави начин.

Хтео–не хтео, можда и судбински предодређено, Болету су се два најважнија догађаја у животу – рођење оба сина, догодила кроз фуд-

бал. „Најважнија споредна ствар на свету“ упетљала се, дакле, и ту. Као да је хтела да каже „присутна сам и у тим тренуцима“.

– Таман смо почели припреме у Новом Саду, а уз пут смо одиграли и две утакмице на „Дневниковом турниру“. Долазим кући паклено уморан и мислим само да не буде данас, да се мало одморим. Али, врага, сада седмогодишњи Јован „одлучио“ је да на свет дође те ноћи, или јутра, у три сата. Лука се родио док сам играо у Македонији. Пред почетак утакмице, током загревања, дотрчава колега, резервни играч и доноси вест на терен. Касније сам на тој утакмици, која је завршена 1:1, дао гол. Нисмо пропустили „бразилско“ радовање са испруженим рукама и померањем лево-десно. Попут мог оца, малог Јову не терам на фудбал. Међутим, он већ трчи за лоптом. Шта да радим?

Шампионски ваздух

На почетку и на крају. Да ли и скроз на крају, или је на видику, пре него што се копачке окаче о клин, још један (инострани?) ангажман? Значајну улогу по том питању има и супруга Линда.

– Ако баш не морамо, не бисмо опет одлазили од куће. Најгора варијанта је да Бошко иде сам. Није лако кад је одсутан, каже.

Откривамо и јавну тајну. Име Бошко Коврлија налази се на свим списковима који имају везе са изгледом будућег тима Војводине, који би и на терену потврђивао прокламоване папирнате амбиције. Неодлучно климање главом, као доказ већ речене скромности. Ипак, та констатација га чини задовољним, као што, уосталом, изражава и задовољство изреченом чињеницом да је много допринео добрим резултатима клуба у овој полусезони.

Породица на окупу

– Ко не би био задовољан кад се добро игра и кад има резултата. Истина, није то за сада спектакуларна игра, али је напредак очигледан. Биће још боље, надам се. Само треба да будемо једна права, компактна заједница.

У готово десетогодишњем нескладу између јавно изречених стремљења ка врху југословенског фудбала и резултата, који су пречесто били болна реалност.

– У време када је на сцени била она шампионска генерација, видело се да клуб функционише. У ваздуху си могао да осетиш тај шампионски дух. Наравно, тада сам био још у омладинском погону, али и то је било довољно да упознам шта значи бити првак Југославије. Тадашњи тренер Љупко Петровић увек је позивао нас неколико омладинаца или на тренинге, или на контролне утакмице. Уосталом, Љупко је то чинио и док сам на „двојну“ играо у Кабелу. Сада када сам се вратио нисам могао да осетим тај ваздух. Једноставно се тај дах шампионског у овим минулим временима негде изгубио. Ту атмосферу не носи само једна блистава генерација која је постигла успех, то је и до клуба, односно људи који су у њему и око њега. Верујем да људи који сада воде Војводину знају како да врате атмосферу и тај ваздух шампионски. Мораш, јасно, са друге стране имати и тим који ће на терену стално потврђивати висока стремљења.

Као можда и разочарење што му је у тек више него зрелим играчким годинама пружила шансу да најзад покаже и своје умеће и колико вреди.

– Занимљиво је да се буквално од како сам отишао стално за мном вукла прича о повратку. Вероватно је места за мене у Војводини било и раније. У једном тренутку је све било договорено, па се, ваљда, испоставило да Клуб нема пара. Не постоји разочарење, јер ти се у животу на крају, бар је то случај са мном, све врати. Испуне ти се жеље. Наравно, мораш их на крају крајева и заслужити, радом и пре свега квалитетом који поседујеш. ⚽

Владимир Ујворник

Наш „Барба“

Недавно нас је посетио драги гост. После више од десет година, у Нови Сад и Војводину је дошао Љубо Шпањол, некадашњи директор, човек који је свима остао у лепој успомени као вешт клупски руководилац и сјајан човек.

Фото: Срећко Додик

Управног одбора Миодрога Костићем, генералним директором Мирославом Виславским и осталим члановима радне заједнице.

– Драго ми је што ми се остварила жеља да сретнем старе спортске пријатеље. Посебно се радујем што је Војводина задржала место у врху југословенског фудбала и што ће ту, уверен сам, увек бити. Данашњој генерацији фудбалера, стручном штабу, руководству и навијачима желим у будућности пуно радости – рекао је на расстанку Љубо Шпањол.

На све стране о „Воши“

У циљу остваривања тешњих и непосреднијих контаката са окружењем, са навијачима и пријатељима клуба, однедавно се на програмима локалних медија емитују специјалне емисије посвећене Војводини.

На ТВ „Мост“, два пута седмично, петком и недељом, гледаоци могу да прате Магазин Војводине, 30-минутну емисију чији водитељ је Вукашин Танурић.

Такође, на програму „Ин радија“ уторком је на програму емисија „Вошино полувреме“ аутора Саве Савића, а новинар Владимир Уторник понедељком је домаћин емисије на „Пан радију“.

„Лото“ у Војводини

У наредне три године наши првотимци носиће дресове познатог произвођача спортске опреме „Лото“. То је резултат уговора о пословној сарадњи који су потписали спортски директор Мирослав Тања и директор „Лотоа“ за југоисточну Европу Масимилијано Пинџироли.

– Војводина је први југословенски клуб који ће носити наше дресове. Нисмо се случајно одлучили на овај пословни потез јер знамо да је Војводина најстарији прволигаш у Југославији, клуб славне прошлости и надам се исте такве будућности – рекао је након потписивања уговора Масимилијано Пинџироли.

Наглашавајући да је у остваривању овог посла значајну помоћ имао од председника клупске Скупштине Вујадина Бошкова, као и члана селекторске комисије „плавих“ Дејана Савићевића, Мирослав Тања је истакао и посебан значај успостављене сарадње са чувеном италијанском фирмом:

– „Лото“ послује само са успешнима, са репрезентацијом Италије и Јувентусом на пример, па је то додатна обавеза за нас. Посебан мотив представљају стимулативне одредбе уговора у случају да освојимо шампионску титулу или обезбедимо учешће у неком од европских клупских такмичења.

dermo senza vittorie non ar- più per i soldi.

Marchena, centrocampista di un Benfica in crisi economica

JUGOSLAVIA Boskov presidente del Vojvodina Novi Sad

Vujadin Boskov, ex Ct della Jugoslavia agli scorsi Europei e che compirà 70 anni il prossimo 9 maggio, è stato eletto presidente della Vojvodina Novi Sad. Un'altra importante carica per l'allenatore che ha portato il tricolore alla Sampdoria di Viali e Mancini. Uomo di grande spessore, Vujadin è stato a suo tempo giocatore e allenatore della Vojvodina Novi Sad, adesso completa così una carriera costellata di successi e di importanti cariche.

IRLANDA DEL NORD Gold Cup al Glentoran

Il Glentoran ha vinto la squadra per il terzo anno consecutivo la Gold Cup, uno dei trofei più prestigiosi del Paese, battendo il Carrick. Un

IL MENSILE INTERNAZIONALE DI CALCIO 2000

di MARIO MARTELLI

Италијани о Бошкову и Војводини

Избор Вујадина Боškова за председника Скупштине Војводине, разумљиво, није промакао италијанским медијима. Часопис „Гоалс“ објавио је информацију, чији факсимил објављујемо, да је жива легенда нашег клуба постао председник Скупштине Војводине.

Популарност Вујадина Боškова у фудбалској земљи каква је Италија, плод је његовог дугогодишњег рада у Асколију, Сампдорији, Роми, Наполију и Перуђи.

Градски ривали у хуманој мисији

Први пут после пет година у пријатељској утакмици састали су се градски ривали Војводина и Нови Сад. Био је то конкретан резултат потписника Декларације о међуклубској сарадњи новосадских фудбалских клубова.

Меч одигран на стадиону Војводине имао је хуманитаран карактер. Цео приход од улазница намењен је за операцију срца нашег суграђанина, малог Филипа Маруне.

Брзић на месту успеха

Ивица Брзић, члан прве шампионске генерације 1965/66. године, касније и успешан тренер у Војводини, боравио је неколико дана у Новом Саду.

Приликом срдечног сусрета са генералним директором Мирославом Виславским, Ивица Брзић, који иначе живи у Лими, главном граду Перуа, изразио је жељу за интензивнијим контактима са клубом своје младости и наговестио могућност да Војводина ускоро, уз његову помоћ, реализује турнеју у Јужној Америци.

ОД 1 ДО 11 Влада Аврамов

ЗАЉУБЉЕН

Аутомобил – Заљубљен сам у аутомобиле. Једноставно, лудујем за њима. Возим амерички спортски ауто „Форд пробе“ и веома сам задовољан. Одувек сам нагињао спортским моделима, тако да се и данас радо сећам „Реноа 5 –

Као на фронту

турбо“. Брза возња је моја страст. Сањарим често о дану када ћу сести за волан „Формуле“. Макар је провозао само један, пробни круг на тренингу.

Брат – Имам шест година старијег рођеног брата, зове се Стеван. Некада се и он бавио спортом. Као шеснаестогодишњак био је трећи у Југославији у каратеу на такмичењу у Сарајеву. Припадник је МУП-а Србије и само ја знам како сам се осећао док је био на Косову. Наравно да воли фудбал, а утакмице Војводине у Новом Саду гледа редовно.

Вера – Верујем у Бога. Православац сам и поносим се својом вером. Волео бих када би још више младих људи размишљало на овај начин.

Редовно одлазим у цркву, а моја породица слави Светог Стефана.

Гол – Не волим да примим гол. За голмана ваљда не постоји ружнији осећај него када извади лопту из мреже. У најсвежијој успомени ми је примљени погодак на утакмици са Партизаном у Београду. Пошто сам претходно одбранио један неугодан ударац Владимира Ивића, учинило ми се да је шут Нише Савелића главом био идеалан за параду. Уместо да је боксујем, одлучио сам да ухватим „живу“ лопту и она ми се из руку измигољила у мрежу. Хтео сам у земљу да пропаднем.

Другарство – У клубу сам добар са свима, јер само у здравој, другарској атмосфери може да се оствари позитиван резултат. Ипак, ван терена најчешће се дружим са Радославом Батаком, Ивицом Францишковићем и Роналдом Хабијем. Са нама је редовно излазио и Милан Белић, док га девојка није узела под своје. Одличан сам и са искуснијим голманима, Александром Коцићем и Зораном Мијановићем, од којих сам, својевремено, у Војводини много научио.

Европа – Са младом репрезентацијом Југославије очекујем да се пласирам на завршни турнир Првенства Европе. Још увек памтим путовање по Европи када смо стигли до финала Интер-тото купа: Норвешка, Шведска, Русија, Француска и Немачка. Била је то лепа маршрута, иако сам, признајем, мало могао да уживам у лепотама поменутих земаља. Једино сам Холандију добро упознао, пошто сам са Војводином у „земљи лала“ био три пута.

Женидба – Институцији породице придајем велики значај и сигурно је да ћу једног дана стати на „људи камен“, али, чини ми се, тек пошто потпишем уговор са неким иностраним клубом. Млад сам, тек су ми 22 године, мада све више стичем утисак да су ожењени фудбалери стабилније личности.

Зора – У више наврата сам чуо како људи причају о јединственом осећају буђења у зору. Не видим у раноранилаштву ама баш никакву

драж. Посебно мрзим јутарње тренинге. Далеко се боље осећам када могу да продужим спавање, па онда у поподневним часовима да прионем на жестоки рад.

Иностранство – Кад-тад и ја ћу преко границе. Да ли ће то бити већ овог лета, не знам, али да ме је Шпанија одувек привлачила, више је него тачно. Реал Мадрид је клуб мојих снова, али сам исто тако свестан колико је тешко постати члан једног таквог фудбалског гиганта. Маштам и о Италији. Серија А је најјача лига на свету, а Италија је и центар моде, „Фиат“ светски призната фабрика аутомобила... Међутим, уколико би финансијска понуда била адекватна, лично не бих имао ништа ни против Бугарске.

Кум – Нема сумње да ћу се, када за то дође време, окупити са мојим најбољим пријатељем Огњеном Вујовићем. Заједно смо још од забавишта, а био ми је капитен у свим млађим селекцијама Војводине. Одличан је фудбалер, префињен техничар, али мањак жустрине и борбености спутао га је да успе и у свету професионализма. Међутим, никад се не зна...

Лова – Звучи као тешки материјализам, али је чињеница да новац данас представља врло важну, незаобилазну животну ставку. Не каже се дабе „колико пара, толико музике“. Колико зарађујем у Војводини? Рећи ћу само да сам један од слабије плаћених првотимаца, тако да се идеално уклапам у тезу како увек боље зарађују фудбалери пристигли из других клубова, него играчи поникли у пионирима Војводине. Међутим, не жалим се, јер ћу све добро наплатити када одем у иностранство.

Мила – Тако се зове моја девојка. Заједно смо годину и по дана и врло сам задовољан нашом везом. Новосађанка је као и ја, из угледне адвокатске породице Станковић. Студира право, а упознала нас је заједничка пријатељица. Много ми значи што се потпуно привикла на моје, не мале, обавезе. Упркос свему, добар део времена проводимо заједно, а признајем да ми је требало чак осам месеци док нисам освојио њено срце. Није активна спортисткиња, али редовно иде на аеробик.

У АУТОМОБИЛЕ

Новине – Ретки су дани у којима не прочитам новине. За штампу је задужен мој отац Мита, редовни пратилац свих збивања у Војводини, али и у ново-садском фудбалу. „Дневник“, „Спортски журнал“ и „Спорт“ обавезно прелистам, а не ретко ми се у руци нађе још по који дневни лист. Свакако да ме највише интересује спорт, фудбал поготово, али настојим да се ваљано и правовремено информишем и из других области живота.

Ован – Рођен сам 5. априла 1979. године у знаку и подзнаку овна. Зато и не чуди што сам тврдоглав. Када нешто наумим, не одступам док не испуним циљ. Веома сам и љубоморан, што је такође карактеристика особа рођених у овом хороскопском знаку.

Прелом – Понекад се запитам: има ли дела на телу који нисам лomio? Почело је са носом док сам још бранио у кадетској екипи. У мечу са Словеном у Руми избио сам лопту испред супарничког нападача, а он ме је ногом погодио право у нос и поломио хрскавицу на два места. Наставило се на Кипру 1999. године, када сам индолентно реаговао на један силовит шут у пријатељском сусрету са московским Динамом, после чега ми је рука завршила у гипсу. Најгоре од свега догодило ми се у Зрењанину, у ревијалној утакмици са Пролетером, прошле године. Сећам се само страховитог ударца у главу, а када сам се пробудио у болници из приче сам сазнао да ми је живот висио о концу, јер сам био клинички мртав. Зато користим и ову прилику да се зах-

валим доктору Галетићу, физиотерапеуту Пинђиру, Зорану Цилиншеку и Батаку, који су ми први притекли у помоћ.

Тренер – На моју спортску личност утицало је више тренера. Главни „кривац“ што сам постао голман је Рајко Ковачевић, који ми је

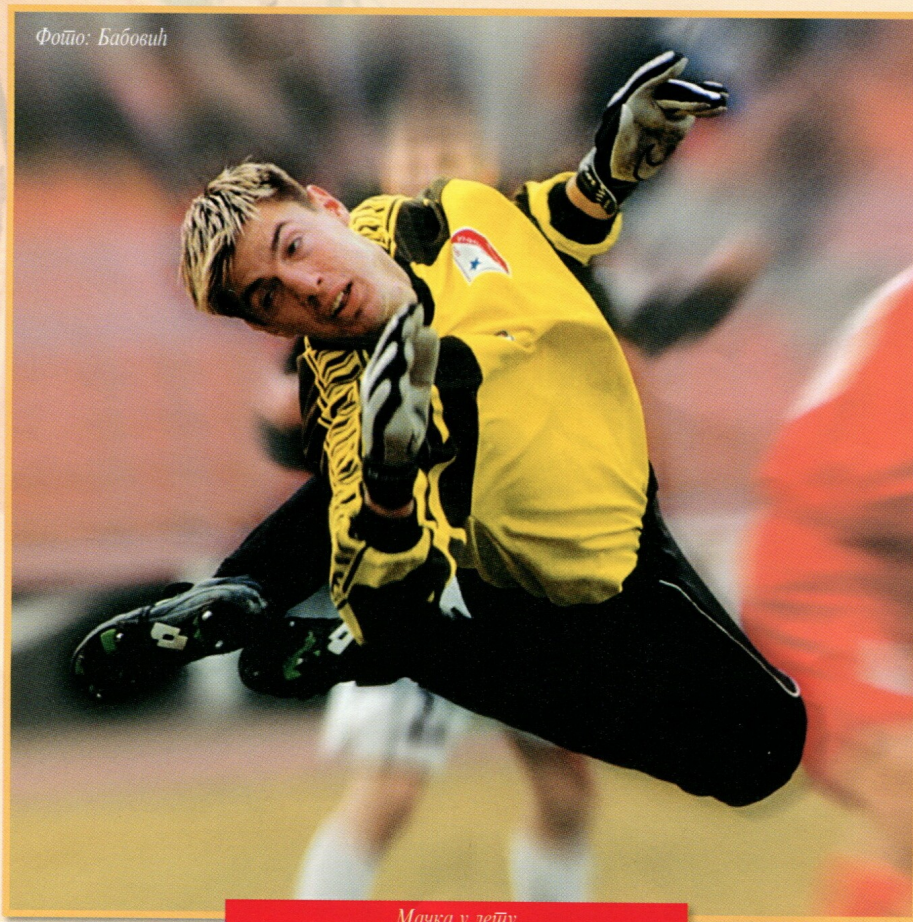
предочио да у фудбалу нешто могу да урадим само ако станем између статива, јер у плућима нисам имао довољан капацитет за трчање. У млађим категоријама највише дугујем Петру Никезићу, који ме је, са изузетком једне године када ми је тренер био Жарко Николић, свему научио и најзаслужнији је што ми је фудбал постао професија. Што се голманских стручњака тиче, највише времена провео сам са Слободаном Кривокапићем.

Уговор – Са Војводином сам потписао петогодишњи уговор који ми истиче у лето 2002. године. Не знам какве планове има клуб, а ја ћу прихватити сваку со-

луцију која буде у обостраном интересу.

Шеф – Драгољуб Беквалац има велике заслуге за мој повратак међу стативе. Испунио је обећање да ће, уколико буду одлучивале нијансе, предност добити млађи. Важно је да сам шансу искористио, вратио се на гол првог тима, што је био услов да поново чувам мрежу младе репрезентације, тако да за ово пролеће могу да кажем како је било пун погодак. Шефова подршка у томе је ипак била пресудна.

Сава Савић

Мачка у летју

Рукавице – Важан реквизит у послу којим се бавим. „Адиас“ је фирма без премца, а тренутно браним у моделу „Фингер сејв“. Током првенства променим три до четири пара, јер се ради о потрошном материјалу. Срећа што имам редовне „снабдеваче“, међу којима предњаче Љубиша Дунђерски из Аталанте и Зоран Мијановић из Фарензеа.

Сујеверје – Од када играм такмичарске утакмице, пред сваки дуел обавезно изврнем чарале на наличје ради урока. Мрзим и када ми мачка, без обзира на боју, пређе пут. У стању сам да аутомобил сместа окренем и до места на које сам кренуо, ако треба, одем и дупло дужом путањом.

ХАЛО Дунђерски!

КЛУПА ВЕЋА ОД ТЕРЕНА

• **Пронто! Сињоре Дунђи! Пронто, бонасера!**

– Ало, брате! Где си? Шта има ново у клубу, у граду ... – одговор Љубише Дунђерског у телефонску слушалицу јасно је указао да вербална варка није успела.

• **Чекај, полако. Ко кога зове и ко овде поставља питања – уследио је нови покушај који је заправо требало да одреди даљи ток разговора.**

– Овде је журка, слаavimo мој рођендан који је био у суботу 26. маја. Ту су нам породични пријатељи. Стан у којем живимо је на петом, последњем спрату и има велику терасу – „атико“, па већи део времена смо на отвореном. Долазим 22. јуна, обавезно. Биће то предивно дружење. Одложио сам одмор и море због тога.

• **Где ћеш на море већ у јуну?**

– У Црну Гору. Петровац или Бечићи. Син Давид има годину и по дана, а супруга Анита и ја једва чекамо.

• **Зар немате већи избор у Италији?**

– Безмало сваког викенда одемо на Лигуријско море у Ђенову код Братислава Живковића и Ненада Сакића. Мој град Бергамо је у Ломбардији, у средини северног дела Италије, па често отпутујемо и до Јадрана, до Млетачког залива, Венеције ... То је два-три сата вожње, али море није као наше.

• **Чиме путујете?**

– Возим породични ауто, „дип“, „Мерцедес МЛ“ 2.700 кубика, овогодишњи дизел модел. Они су један од спонзора клуба па нисам дуго чекао, имао сам 17 одсто попушта.

• **Где излазите?**

– Углавном смо код куће са пријатељима, Ђованом и Робертом Симонеом, који су нам, уз Бату Мирковића, кад смо дошли у Бергамо највише помогли да се снађемо. Понекад изађемо на лагану вечеру у неки леп ресторан ...

• **Шта је на менију?**

– Овдашњи специјалитети, разне пасте, тестенине, пиле ... Склон сам гојењу али овим начином исхране одржавам килажу. Анита код куће за Давида припрема наша јела па се понекад „огребем“, тек да не заборавим.

• **„Дрма“ ли те носталгија по том питању?**

– Када дођемо кући „развалим“ се од клопе у маминој или таштиној кухињи.

• **Како посао?**

– Живим спортски, свакодневно сам на тренингу, састанку, масажи, у теретани, на истезању ... од 13.30 до 17.30 часова. Дружим се са Кристијаном Донијем, Фабијом Рустиком, Ђаном Паолом Белинијем, Домеником Морфеом ...

Љубиша Дунђерски

• **Продужио си уговор?**

– На још две године. По том питању сам миран, али ако се укаже боља понуда, мењаћу клуб, пре свега због игре. Јер, у Аталанти више времена проводим на клупи.

• **Када се Аталанта вратила у серију А, ти и Фабио Гало проглашени сте за најбољи тандем?**

– Сада смо обојица на клупи. Нови тренер, нова правила. Ђовани Вавасори је довео седморицу младих играча и направио успех јер смо у врху, пети, шести. Ове сезоне одиграо сам пет

утакмица и на још толико ушао. Међутим, задовољан сам јер не седим на клупи било коме већ репрезентативцима Италије.

• **Ипак, има ли објашњења?**

– Овде је велики професионализам и тренер рачуне полаже једино газди. Екипи добро иде, леп је осећај бити члан клуба који је у врху табеле.

• **Играчке квалитете доказао си четворогодишњим трајањем у најјачој лиги света?**

– Разлог да продужим уговор, према објашњењу управе, биле су и моје људске особине и професионализам. Мени је, што се каже, језик бржи од памети, отворен сам према свима и увек кажем шта мислим и осећам. Али, максимално испуњавам обавезе.

• **Размишљаш ли о „плавом“ дресу?**

– Када је требало, нису ме звали, иако сам 1997, пред „мондијал“, добро играо у нашој репрезентацији. То је сада у некој архиви. За „плаве“ се „пешке долази“, али ја сам један од многих заборављених.

• **Војводина?**

– Чујем се редовно са Владом Аврамовом, Зораном Цилиншеком ... Радујем се доласку и сусретима са пријатељима, играчима и тренерима. Уз њихову и подршку мојих родитеља постао сам фудбалер.

• **Како коментаришеш промене на челу клуба?**

– Сувишно је говорити о квалитетима новог директорског тандема. Виславског се сећам још из омладинског погона када је за децу све чинио, од сендвича па надаље. Могу да замислим какве ће сада пројекте да остварује са првим тимом. О Тањи се све зна, као и о тренеру Беквалцу, од стручности до оданости клубу.

• **Чујеш ли се са неким из „старе гарде“?**

– Најчешће са Золиком Сабоом који је у Кореји, и Дејом Говедарицом који је у Холандији. Надам се да ће и они доћи 22. јуна. Једва чекам. До тада, уверен сам, моја Војводина ће наставити са dobrим играма у првенству. Ариведерчи и ћао. 🏆

Слободан Бајић

Дејан Говедарица

На адресе многих асова који су носили дрес Војводине и стварали клупску историју, директори Мирослав Виславски и Мирослав Тањаг упутили су писмо у коме се, осим позива за учешће у спектакуларној ревијалној утакмици, најављује поновно успостављање чвршћих, топлијих и искрено пријатељских односа између нашег клуба и оних који су у њему оставили неизбрисив траг.

То писмо преносимо у целости, са уверењем да оно отвара ново клупско поглавље, на срећу свих којима је Војводина у срцу:

„У име руководства Војводине, изабраног на последњој седници Скупштине клуба која је одржана 20. фебруара ове године, имамо част и дужност да Вам се обратимо и изразимо жељу за обнављање и учвршћивање комуникације са свима онима који су део своје каријере провели у Војводини, нашем клубу.

Године за нама, нажалост, нису биле карактеристичне по континуитету једне комуникације која је примерена за људе међу којима постоји неизбрисива веза оличена у Војводини. Неки су клуб напустили незадовољни, неки су заборављени, многи нису испраћени на начин какав доликује вези између клуба и његових припадника, дакле оних који су својим присуством и радом допринели постојању, трајању, богатој историји и реалној перспективи Војводине.

Радослав Самарцић

Због тога, наглашена је жеља да се поступно превазилазе лоша искуства и покуша поправити оно што је поремећено на релацији између клуба и његових припадника. За то је потребно и време, али и разумевање, толеранција, упорност и стрпљење. Ми смо на тако нешто спремни, у томе смо одлучни и истрајни и за такве односе желимо да се боримо, свесни да нећемо у свему и са сваким бити успешни у том настојању али желимо да у том погледу уложимо све што је људско, морално и етичко.

Били бисмо срећни уколико нам верујете у добре намере и уколико нам пружите шансу да заједнички гради-мо нове односе на добробит нашег клуба.

Очекујемо с тим у вези Ваш одговор или Вашу реакцију, писану или посредством електронских комуникација.

Ово обраћање користимо и као прилику да Вам најавимо планирани сусрет између садашњих и бивших војводинаша на који Вас уједно позивамо, а који бисмо организовали 22. јуна у Новом Саду под окриљем нашег и Вашег клуба.

Желимо да се активни фудбалери који играју у иностранству и другим клубовима у Југославији одазову позиву

Синиша Михајловић

и играју ревијалну утакмицу против актуелног састава Војводине.

Приход са ове утакмице замислили смо да усмеримо у хуманитарни фонд који ћемо основати и који ће бити у функцији помоћи бившим играчима нашег клуба којима је она неопходна, а управљање фондом би било поверено искључиво ветеранима клуба.

Уверени да ћете ово обраћање прихватити као искрени гест и намеру у реafirмацији вредности и угледа клуба, упућујемо Вам изразе истинског поштовања, са најлепшим жељама за успех у животу и раду и личну срећу“.

Бивши фудбалер, Милан Ичин, јереј у Бачком Петровом Селу

ТАЛЕНАТ У МАНИЈИ

Од Текстилица, преко „плавог“ дреса до – свештеничке одоре. Милан Ичин, јереј у Бачком Петровом Селу, некадашњи фудбалер Војводине, имао је изузетно богату каријеру, како у домаћим тако и у иностраним клубовима, у којој је зенит досегао управо у омладинцима нашег најстаријег прволигаша.

Дружење са „бубамаром“, Ичин, рођен 8. августа 1960. године у Оцацима, почео је у пионирима Текстилица, а потпуно опредељење за фудбал „оверио“ је 1977. године доласком у омладински погон Војводине.

– У то време играо се систем 4 – 3 – 3, а моје место у тиму било је „дефанзивни везни“ најчешће по десној страни, иако сам обема ногама подједнако добро контролисао лопту – каже Ичин на почетку разговора. – Подмладак Војводине је освајао трофеје где год да се појавио. Играли су тада Миле Врга, Бране Новаковић, Драган Јаблан...

Добре игре Ичина су препоручиле Стевану Вилотићу, тадашњем селектору омладинске репрезентације Југославије. У „плавом“ дресу Ичин је од 1977. до 1979. године одиграо 15 утакмица и носио капитенску траку.

– То је генерација Томислава Ивковића, Ивана Гудеља, Марка Млинарића, Меше Баждаревића, Мирсада Баљића, Златановског из Вардара, Варге и Живковића из Партизана... Не знам да ли ћу икада провести лепе тренутке као што сам их имао са том екипом. То је, заиста, било нешто најлепше – сећа се Ичин.

За први тим Војводине, у тиму који су предводили Свилар, Никезић, Рутоњски, Вујков... Ичин је са саиграчима из подмлатка, Јабланом, Пилиповићем и Вргом, одиграо седам-осам утакмица у јесен 1980. године.

– Тренерску палицу имао је Миша Павић, а добру партију пружио сам, сећам се јасно, против Партизана, када сам чувао Моцу Вукотића. Резултат је био 2:2 и тада сам очекивао да ћу заиста ући у први тим. Међутим, ствари су имале другачији ток. Преселио сам се на

Некад...

Фотио: Немања Савић

Детелинару, уједно и завршио електротехничку школу, морам признати уз подршку и помоћ Шулета Болесниковог, затим на полусезони прешао у Спартак, да би каријеру у нашем првенству прекинуо одласком у војску.

Међународну каријеру започео је годину и по дана касније, 1982 у немачком трећелигашу МТФ Инголштат, а наставио у Нирнбергу. После сезоне у Немачкој, прешао је у Аустрију, у Линц, где је раније играо Ивица Брзић, да би се затим поново обрео у Немачкој, у Сарбрикену, и коначно се на две године скрасио у друголигашу Хомбург Сар.

– На турнеји по Африци, 1984. године, добио сам жутицу и вратио се кући на лечење. Тада сам се и крстио – прича Ичин. – Уз помоћ Павића и Свилара, каријеру сам затим наставио у Локерену код Ђоке Вујкова, а занимљиво је да сам претходно у „Кикерсу“ прочитао да сам у Хамбургу добио отказ. Те, 1985. године све је добро кренуло, али сам догодине на пролеће био приморан да оперишем тетиве. Ту је дефинитивно дошао крај.

За свештенички позив Ичин се, међутим, није определио преко ноћи. Док је живео у Бриселу, редовно је посећивао Руску цркву.

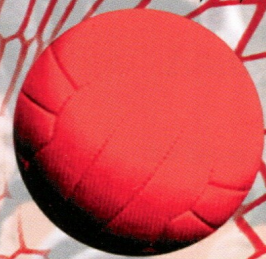
– Тамо сам упознао дивне људе и то је било пресудно. У том дружењу они су поспешили мој поглед на духовни свет и схватио сам шта би требало да радим у животу. Моја колебања била су расветљена. По повратку у Југославију уписао сам Институт при Теолошком факултету у Београду.

Милан Ичин сада је јереј у Бачком Петровом Селу, где живи са супругом и двоје деце.

– Пратим дешавања у фудбалу колико ми обавезе то дозволе. Разуме се, Војводина је на првом месту. Најчешће гледам преносе утакмица италијанске и шпанске лиге...

Слободан Бајић

НЕВИДЉИВИ ИГРАЧИ

Боле, разуме се да је јасно који Боле, на стадиону. Или Бане. Шта, који? Аутор клупске химне. Хммм. Мало теже. Нема их.

Ни њих, ни још неких из тог света, и осталих блиских њиховом, нема у гледалишту. А фудбалски људи.

Где одоше, куда несташе? Ко то зна.

Тек нешто старији, средовечнима их називамо, памте да је ретко која утакмица, и у Новом Саду и на страни, могла да прође без покојног Мирка Петковића. Истакнути глумац, првак СМП, повремено и писац. Угледан човек. Фудбалу одан од главе до пете. Тачније, привржен Војводини, ма како да јој је ишло.

Шта, опет, рећи о Луки Дотлићу? Име му се, Бог и њему да душу прости, у позоришним круговима екс Југославије изговарало искључиво уз позамашну дозу поштовања. Недељом, међутим, јер се тада недељом играло, био је, једноставно, чика Лука. Они чије васпитање допушта да се крочи преко првог прага, умели су и да се обрећу на по коју жаоку седокосог, већ временског навијача. Чика Луку то никада није коснуло, пошто је и сам, жесток у расправи, уз редовно истицање оданости Војводини и то до краја, могао сатима оштро да полемише, имајући један једини циљ пред собом. Да докаже да је у праву. Само он. Када је затребало, често се и то дешавало, и на црвено-белој паралели да се судари са Љубом Тадићем, чије је глумачко умеће Лука Дотлић волео, истински високо вредновао, чак клањао му се. Чика Луки, пак, то није сметало да на бардову „Звездашку“ устрепталост равном мером одговара. Штавише, да му попује. И над попом...

Мића, опет, наравно да се зна који Мића чим ће се нешто касније о Мики говорити, недавно је из свог атељеа на Тврђави, онако из баса, причао телевизијском аудиторијуму и о свом виђењу фудбала. Новосадског. Прецизније, о томе да је био и остао навијач Војводине. Да, тај Мића. Михајловић. Бисер овог поднебља. Некада спортиста. Сликари од онда када је окачио рукавице о клин. Сликари? Маестро!

Сторија, како је малопре обећано, води

даље. До Мике Антића. Мике на овом простору, Мирослава на осталим, без кога ни под једним условом не може да прође ма који сериознији разговор о Новом Саду, о југословенском песништву, о филмском приступу најделикатнијим питањима скорије историје, о режији коју кроз табу теме води једнака, огромна количина мудрости и храбрости. Био је скројен по некој посебној мери. По таквој да ће већина лево, а само он десно, и обратно. Из Мокрина па морнар. Није се ни у фудбалу одлучио да се приклони страни коју је више њих бирало за своју. Волео је Детелинару, жуто-плаве. Био је члан њиховог руководства. Што му није сметало да повремено, кад му се ћефне, скрене поглед у комшијско двориште, да и суседе помилује, да их помази волшебном реченицом. Да их тиме излуди од задовољства. Скроз на скроз. Та, нико већи од Војводине када јој се Мика обрати!

Или Мирко Крстоношић. Архитекта. Да, наравно. Виђен, о-хо-хој! Прекјуче још у Новом Саду, јуче у Прагу, данас у некој словеначкој вароши има студио. Спортски сваштар. Посвуд је и у тој каријери постигао, мање-више, исто колико и у архитектури. Хокејаш... Тенисер... Рели возач... До Монте Карла га је било седамдесетих. Посада, Крстоношић – Пароци, Ланциа Хи-Фи. Одродио се делимично, али навијао је, на оној утакмици за побелети, Спарта-Војводина 3 : 2, као да му је седамнаест. Око њега пословни партнери, сви до једног Чеси. Посао вис, још се договарало, па се у паузи скокнуло до стадиона. Они због разбигриге, он због срца. Они терају своје, он у контру. Мрко су се гледали, и после, уз криглу, измирили.

Па, др Душко Попов. Као млад новинар, био је задужен за Војводину. Бележио је време њених послератних прволигашких почетака, дотерао отприлике до меча Рома-Војводина 4:5, и ту стао. Преселио се у друге сфере. Стигао до Академије, у чијим се одајама бави и новосадском енциклопедијом, а када га документација и сећање издају, назове па замоли за пар реченица о онима што су прославили клуб. Не може му се,

дакле, десити да фудбал прескочи. Фудбал? Ма, Војводину.

Како не поменути, када већ о овоме разговарамо... Доктора тог и тог, професора оног и оног... Кога све не? Али, не, чак нипошто не треба размишљати о свој сили таквих заљубљеника. Да стадион напуне писци, поред којих се гуркају сликари, крај њих вајари од којих хирурзи траже новине за седење, да чувеном биологу смета кишобран неког фармацеута, а да глумац викне туру пива за музичара, хемичара и адвоката. Фудбал је опште дељива појава. Војводина, наравно, такође. Нисмо се, значи, разумели, ако је неко тако мислио. О појединцима је реч! Правим асовима. Њих нема много. Напротив!

Категорија људи о којима се распреда овде повукла се у сенку. Пропуст клуба? Па, и не и да. Да, утолико, јер за опкладу је да са списка званих на утакмице, официјело и успутно, нису никада изостајали председници општина, синдиката, разних социјалистичких и осталих савеза, партијски другови и господа, пословни људи из најразличитијих бранши и сви остали, осим... Нико не каже да их није требало позивати, што не значи да је на друге требало заборавити. Пропуст, међутим, није, јер тамо где се воли отићи, није нужно ићи уз позив. Не видети Михајловића уживо или Шаулу и Коцића, само чути о Говедарици и Дунђерском, једино из новина обавестити се о Богдановићу, потпуни је промашај!

Две обале нису тако далеко да мост није могуће поново изградити, видети у ложи, на западу, или на стајању, зашто да не, Милана Мумина. Тај Лав хантер пре неку недељу у новинама, између осталог каже, да му је жеља да Воша опет буде нешто. Или Срђана Тимарова. Или адвоката Николића...

Они и њима слични су невидљиви играчи. Битни су, и те како. Без њих ствар не функционише. Не зато да би била као некад, него зато да би била каква је посвуд.

Владимир Тодоровић

Група А

Војводина – Македонија 0:0

ВЕТЕРНИК: ФЦ „Вујадин Бошков“, гледалаца 200. Судија: Кракановић (Нови Сад). Жути картон: Зељковић (Војводина).

ВОЈВОДИНА: Видовић, Зељковић, Лаћарак, Римски, Ножинић, Нишић, Плавшић, Бурсаћ, Мисини, Ковач (Рајевић), Срдић (Сувајак).

МАКЕДОНИЈА: Николов, Ташев, Каракалов, Ничев (Кировски), Џангаровски, Шиков, Брњавчевски, Панов, Бајрами (Гогов), Тодоровски, Османи (Стјефановић).

Македонија – Лунанг Таисхан 2:3 (1:2)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца 200, судија: Живковић (Нови Сад). Стрелци: Хиао Хуи два и Занг Син за Лунанг, а Кировски и Џангаровски (из једанаестерца) за Македонију.

МАКЕДОНИЈА: Николов (Грошев), Ташев, Каракалов, Кировски, Џангаровски, Шиков, Брњавчевски (Чангов), Панов, Бајрами (Гогов), Тодоровски (Стјефановић), Османи.

ЛУНАНГ ТАИСХАН: Хан Фенг Тенг, Јанг Ченг, Ву Зе, Рен Јенг Шун, Јуан Вей Вей (Сун Бин), Хиао Хуи (Шанг Чун Лин), Лиу Јиан, Ли Дан (Зон Јун), Зоу Хаи Бин, Ван Ченг, Лин Зи Јонг.

Војводина – Лунанг Таисхан 1:0 (0:0)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца 500. Судија: Ралетић (Жабал). Стрелац: Мисини (из једанаестерца). Жути картони: Римски, Мисини (Војводина), Ву Зе, Сун Бин, Хиао Хуи, Зоу Хаи Бин и Рен Јанг Шун (Лунанг).

ВОЈВОДИНА: Видовић, Зељковић, Лаћарак, Римски, Ножинић, Нишић (Сувајак), Плавшић, Бурсаћ, Мисини (Рајковић), Рајевић, Срдић (Јаблан).

ЛУНАНГ: Хан Фанг Тенг, Јанг Ченг, Ву Зе, Рен Јанг Шун, Јуан Вей Вей (Сун Бин), Хиао Хуи, Лиу Јиан, Ли Дан, Зоу Хаи Бин (Јанг Зенг Ги), Ван Ченг (Џанг Ји), Лиу Зи Јанг.

19. меморијал „СТЕВАН“

Наши дечаци поражени у финалу од Партизан са 0:1. Треће место освојила Црвена звезда, четврто Лунанг (Кина), пето репрезентација Македоније а шесто Левски (Бугарска)

Како то само Војводина уме, и ове 2001. године на највишем нивоу организован је Меморијални кадетски турнир „Стеван Нештички“, у знак сећања на трагично преминулог првотимца. Шест екипа из Југославије, Македоније, Бугарске и Кине, у два дана демонстрирала је завидно умеће баратања лоптом.

Наши дечаци освојили су друго место, пошто су у финалу поражени од београдског Партизана са 0:1. Црно-бели су важили за фаворита, тако да је пласман у финале оцењен као добар резултат.

– Генерација дечака рођених 1985. године наговестила је одређен квалитет, а наш највећи хендикеп био је што у градској лиги нисмо имали адекватне супарнике – каже тренер младих кадета Рајко Алексић, који је у дресу Војводине одиграо 492 утакмице. – Драган Нишић, Његош Ножинић и Бранислав Зељковић, уз наше младе Ненада Рајевића и Милана Римског, свакако представљају лепу перспективу па на њих убудуће треба обратити још већу пажњу.

Војводина је у финалу с Партизаном између два шеснаестерца била равноправна, али је затајила у реализацији. То је било пресудно.

Председник Комисије за омладински фудбал у Војводини, Станислав Крејић, истакао је да су у клубу апсолутно задовољни како је протекао 19. меморијал.

– На заједничком свечаном ручку из победничког тима стигли су комплименти на рачун наше бриге и рада са млађим категоријама. Сви учесници понели су са собом прелепе утиске, уз жељу да се и идуће године нађу у Новом Саду.

А за јубиларни 20. меморијални турнир „Стеван Нештички“ наговештени су још атрактивнији учесници.

– Већ смо почели припреме за наредни турнир. Контактирали смо Бурсију из Дортмунда, италијанску Модену, прашку Славију и хрватске тимове Хајдук и Осиек. Овакав састав, уз наше традиционалне госте Партизан и Црвену звезду, гарантовао би истински спектакл. Потрудићемо се да бар део од планираних екипа наредне године заиста стигне на наш турнир – истиче Станислав Крејић.

Група А

1. Војводина	2	1	1	0	1:0	4
2. Лунанг Таисхан	2	1	0	1	3:3	3
3. Македонија	2	0	1	1	2:3	1

Група Б

1. Партизан	2	2	0	0	5:0	6
2. Црвена звезда	2	1	0	1	6:3	3
3. Левски	2	0	0	2	0:8	0

НИИ КАДЕТСКИ ТУРНИР

НЕШТИЦКИ

Финале

Војводина – Партизан 0:1 (0:1)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца близу 1.000. Судија: Новак Кострешев (Нови Сад). Стрелац: Дамњановић у 13. минути.

ВОЈВОДИНА: Видовић, Зељковић, Лаћарак, (Јаблан), Римски, Ножинић, Нишић, Плавшић (Сувајац), Бурсаћ, Мисини, Рајевић, Срдић (Мракић).

ПАРТИЗАН: Ђоровић, Мартиновић, Марјановић (Укић), Живковић, Илић, Кнежевић, Станчевски, Димитријевић, Вукчевић, Парталевић (Поповић), Дамњановић.

За треће место

Црвена звезда – Лунанг 2:0 (1:0)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца 500. Судија: Драгољуб Вуксановић (Нови Сад). Стрелци: Јевтић у 6. и А. М. Петровић у 35. минути.

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Бабић, А. Петровић, Јованов, Давидовић, Живковић, Јакшић, Јевтић, Михајловић, Илић, А. М. Петровић, Милутиновић.

ЛУНАНГ: Хан Фанг Тенг, Јанг Ченг, Ву Зе, Рен Јанг Шун, Јуан Веи Веи, Хиао Хуи, Лиу Јиан, Ли Дан, Чоу Хаи Бин, Чоу Ји, Лиу Чи Јанг.

За пето место

Левски – Македонија 1:2 (1:1)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца 300. Судија: Пеђа Думнић (Нови Сад). Стрелци: Тодоров у 25. за Левски, а Таушев у 6. и Тодоровски у 12. минути за Македонију.

ЛЕВСКИ: Калдарамов, Вергилов, Досков, Младенов, Раиков, Сименов, Трајко, Симов, Тодоров, Лалионски, Јанев.

МАКЕДОНИЈА: Николов, Ташев, Караколев, Трифуновски, Џангаровски, Шиков, Брњачевски, Панов, Бајрами, Тодоровски, Османи.

Најбољи појединци

Играч: Хиао Хуи (Кина)

Стрелац: Огњен Дамњановић (Партизан)

Голман: Иван Ђоровић (Партизан)

Играч са бројем 6: Срђан Кнежевић (Партизан)

Најмлађа екипа: Војводина

Група Б

Партизан – Левски 2:0 (2:0)

ВЕТЕРНИК: ФЦ „Вујадин Бошков“, гледалаца 100. Судија: Вуксановић (Нови Сад). Стрелци: Илић и Дамњановић. Жути картон: Живковић (Партизан).

ПАРТИЗАН: Чворовић, Мартиновић, Марјановић, Живковић, Илић, Кнежевић, Станчевски, Димитријевић, Вукчевић, Парталевић, Дамњановић.

ЛЕВСКИ: Калдарамов, Вергилов, Досков, Младенов, Раиков, Сименов, Величков, Трајков, Симов, Тодоров, Валински.

Левски – Црвена звезда 0:6 (0:5)

ВЕТЕРНИК: ФЦ „Вујадин Бошков“, гледалаца 100. Судија: Ралетић (Жабал). Стрелци: Лечић и Јевтић по два, Давидовић и Станковић. Жути картон: Јанев (Левски), Живковић и Милутиновић (Црвена звезда).

ЛЕВСКИ: Калдарамов, Вергилов, Досков, Младенов, Раиков, Сименов, Величков, Трајков (Јанев), Тодоров (Мирчов), Валински (Иванов).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Бабић (Чабаркапа), А. М. Петровић (Милутиновић), Јованов, Давидовић, Живковић, Јакшић (Митић), Јевтић, Михајловић, Лечић, Илић (Мијевић), А. Р. Петровић (Грче).

Партизан – Црвена звезда 3:0 (2:0)

НОВИ САД: Стадион Војводине, гледалаца 300. Судија: Кракановић (Нови Сад). Стрелци Дамјановић два и Станчевски. Жути картони: Илић и Кнежевић (Партизан), Лечић (Црвена звезда).

ПАРТИЗАН: Чворовић, Мартиновић, Марјановић, Живковић, Илић, Кнежевић, Станчевски, Димитријевић, Рукчевић (Укић), Парталевић (Јурић), Дамњановић (Поповић).

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА: Бабић, А. М. Петровић, Јованов, Давидовић, М. Рај. Живковић, Јакшић, Јевтић (Милутиновић), Михајловић, Лечић, Илић (Станковић), А. Р. Петровић (М. Ран. Живковић).

НА ИВИЦИ ЖИВОТА

Хаварија фудбалера Војводине у Лајпцигу пре 34 године

Због магле, авион ЈАТ-а ишк у четвртој покушају слетио на писти у ири томе изубио оба мотора, али сви путници и чланови посаде остали неовређени

Уз незаборавне игре, вредне победе, славља и титуле, анале великих спортских клубова чине и они мање лепи и пријатни догађаји, што је сасвим логично, јер су део прошлости и – историје. За фудбалски клуб Војводина један од таквих датума свакако је 21. новембар 1967. године, када је тим новосадског прволигаша само захваљујући сплету срећних околности избегао трагедију која је својевремено задесила Торино а касније и Манчестер јунајтед.

Када је тог дана са аеродрома у Сурчину ЈАТ-ов „конвејер“ (клипни двомоторац) полетео са тридесет шест фудбалера, функционера, навијача и новинара и петоро чланова посаде на реванш-утакмицу Купа сајамских градова са Локомотивом у Лајпциг, нико од њих није ни сањао да ће на крају путовања доживети драму у којој су им животи висили о концу!

Али, пустимо да о томе говоре неки од актера овог заиста несвакидашњег догађаја, који се, упркос тешким тренуцима и великој неизвесности, ипак завршио хепиендом!

Магла над Лајпцигом

– Све док се нисмо сасвим приближили циљу, лет је био удобан, а расположење међу путницима какво се само пожелети може – живо се сећа Радомир Крстић, који је тада био директор клуба и вођа пута. Међутим, над Лајпцигом нас је дочекала велика магла, тако да пилот, и поред великог искуства, никако није успевао да се приземљи. Да читава ствар буде гора, наш авион требало је да слети на помоћну писту, јер се на главној очекивао долазак неких високих политичких личности. Најављено време доласка је већ увелико прошло, а ми смо још увек били у ваздуху.

Запали смо у густе и непрозирне облаке, а у тренуцима када је вођа ваздухоплова визуелно и радио-навођењем успевао да се приближи писти, угао је био толико неповољан да је морао поново да се вине горе, јер се није могло слетети. Та „операција“ се понављала три пута, а да је ситуација озбиљна, схватио сам када смо у једном тренутку пролетели сасвим близу неког фабричког димњака, тек неких десетак метара удаљеног од крила! Своја страховања изнео сам старом другару Лазару Васићу, који је овог пута био специјални извештач „Дневника“, и рекао му да одржава расположење, како би се играчима и осталима у авиону скренула пажња од онога што се збивало.

Када су капетан Цицварић и његови сарадници најзад (у четвртој покушају) приземљили авион, све се догађало муњевитом брзином, а нико

од нас заправо и није био свестан ситуације у којој смо се налазили. Када је тај кратки кошмар прошао авион се зауставио сасвим нагнут на кљун, а на лицима свакога од нас био је грч, нешто између задовољства што смо се спустили и страха од онога што нам се може догодити. Ипак, паника је избегнута, а стјуардесе су отвориле помоћна врата на крилима и сви су настали што пре да се нађу напољу, што даље од авиона који је могао да се запали и експлодира.

Тек када смо се нашли на пристојној удаљености, видели смо да је „конвејер“ остао без оба(!) мотора, јер су су пропелери због наглог кочења, пошто смо слетели на ивицу писте, закачили бетон и ишчупали машине. Исто тако, сломљена су била и оба точка, али се све то, изгледа, догодило када смо били већ

Албум из Лајпцига

Фоторепортер „Дневника“ Стеван Лазукић забележио је својом камером многе тренутке у ЈАТ-овом „конвејеру“ и онемо што се збило после хаварије у Лајпцигу. Албум са тим фотографијама добили су сви путници и чланови посаде на једном од каснијих окупљања, приликом заједничких прослава „другог рођендана“, који су били организовани у Новом Саду.

Из тог албума су и фотографије којима је илустрован овај текст.

Ово је прилика да се подсетимо на имена фудбалера Војводине, чланова стручног штаба и вођства пута на тој незаборавној утакмици: Илија Пантелић, Ладислав Чањи, Младен Вучинић, Рајко Алексић, Тончи Стамевски, Јосип Земко, Иван Брзић, Стеван Нештицки, Зоран Дакић, Милан Станић, Владимир Ракић, Добривој Тривић, Радивој Радосав, Владимир Савић, Свемир Ђорђевић, Анђелко Маринковић и Драган Сурдучки. Тренер екипе био је Здравко Рајков, директор Радомир Крстић, а клупски лекар др Милоје Милојевић.

Савић, тренер Рајков, Чањи и Брзић

сасвим на измаку писте и када је авион ушао у мекану ледину и риљући по њој зауставио се са врхом ка земљи, неких десетак метара од ауто-пута, који је био неколико метара виши од нивоа ледине. Убрзо су се појавила ватрогасна и санитарска возила, али, срећом, није било никаквог посла за њих, јер нико од путника и чланова посаде није повређен!

Када смо се мало прибравили и поново покушали да схватимо како се све то збило, били смо срећни и радосни као никада пре и после тога. Опште је мишљење да је богиња среће Фортуна била веома великодушна према нама, јер је постојало безброј могућности да настрадамо, али се и поред свега то није догодило!

Наши домаћини предузели су заиста све да нам се нађу при руци после хаварије, а играчи су већ сат по смештају у хотел отишли на тренинг, јер смо сматрали да ће тако најбрже и најлакше савладати стрес који су претрпели. Сви који су то желели могли су телефоном да се јаве кућама, јер се вест о незгоди брзо проширила и до Југославије. Наравно, ми из вођства пута, а поготово новинари и навијачи, смо се опустили и уз чашицу прослављали што се све тако добро завршило. Сећам се и једног детаља везаног за то незаборавно вече: брижна мајка једног од навијача ме је телефоном позвала и плачућим гласом питала: „Где је мој син? Нећете да ми кажете да је погинуо!“ „Јесте, госпођо“ – мирно сам јој одговорио – „али од – алкохола“.

Један у хиљаду случајева

Као и свим осталим члановима новосадске експедиције, догађај у Лајпцигу остао је у незаборавном сећању и Младену Вучинићу, у то време стандардном првотимцу Војводине.

– Кад смо узлетели било је сунчано време, атмосфера пријатна, а посада срдачна и предусретљива. Међутим, непосредно пред Лајпцигом ушли смо у густе облаке, а кроз прозор се ништа није видело. Све нас је умирило и охрабрило када нам се обратила једна од стјуардеса: „Драги путници, вежите се. За три минута слећемо!“ Када је то време увелико прошло, почели смо да се питамо шта се догађа. Нико од посаде нам није објашњавао у чему је ствар, а стрепња се све више увлачила у сваког од нас. Авион је повремено губио висину, покушавајући да се домогне писте. Неизвесност је постајала све већа, утолико више што смо по

Дружи рођендан

мрачном и негостољубивом небу крстарили већ скоро 45 минута. Коначно, после не више од петнаестак секунди, које су прошле као у магновењу, авион се зауставио, али у чудном положају – са врхом забоденим у земљу! Сви смо занемели, а и стјуардесе које су се појавиле биле су без речи. Професор др Мирко Крижнар, који је био у вођству пута, отворио је помоћна врата изнад крила, она „права“, намењена изласку путника, била су бар 7-8 метара изнад земље, и позвао нас да изађемо. Учинили смо то у великој журби, јер се очекивало да сваког часа експлодира гориво у авиону. У том општем метежу и трци, било је и понешто необично: др Милоје Милојевић је гласно повикао: „Да ли је неко видео мој шешир?“. Када сам ја дошао до врата понудио сам проф. др Крижнару да изађе, јер је већ многим помогао да то учине, али је он мирно узвратио: „Младост има предност!“. Овај гест несекичности и човекољубља упамтио сам за читав живот и често сам се у мислима враћао на њега.

Срећно и безбедно смо се искрцали, а свима нам је остала у сећању слика чланова посаде који су се у неверици хватали за главе, говорећи како се само једном у хиљаду случајева догоди да се авион не запали! Сви смо били у шоку и стресу, а ја сам се сетио мајчиног савета из детињства: „Када се уплашиш нечега, отвори кошуљу, три пута плућни у недра и све ће проћи!“ Учинио сам тако, и – деловало је. У то време читао сам Јесењина и одмах ми је пао на ум његов стих: „У бури и олуји, крај недаћа свих / Бити миран, спокојан и тих, највећа је уметност на свету“.

Било је добро и корисно што смо брзо после

свега отишли на тренинг, јер сутрадан нас је очекивала важна утакмица. Наиме, Немци су у Новом Саду остали непоразени – 0:0, па су сви веровали да ће на домаћем терену сигурно победити, поготово после свега што нам се догодило при доласку. Пошто смо релативно мирно преспавали ноћ, сутрадан смо све мисли усмерили ка предстојећем мечу. Нескривен оптимизам са којим су домаћи медији најављивали утакмицу, као да је појачао нашу жељу да докажемо да смо бољи, али и да на терену надвладамо несрећу која нас је задесила. Истрчали смо пред хиљаде симпатизера Локомотиве решени да се боримо, и мислим да је управо то било пресудно за сјајну игру коју смо пружили и сигурну победу – 2:0. За мене, верујем и за моје другове, била је то једна од најдражих победа у каријери. Извојевали смо је фудбалским знањем, али исто тако и духом који је красио нашу генерацију.

Исто вече смо се из Берлина вратили „каравелом“, којом су по нас дошли председник клуба Арса Ковачевић и члан управе Миленко Радованов Цига, а већ кроз десет дана летели смо за Пулу. Неки играчи су негодовали, али су се страсти брзо смириле, јер је свима било јасно да је то ипак најбрже и најудобније путовање. Од Лајпцига сам много пута летео авионом, увек се подсећајући догађаја када смо се, на неки начин, сви по други пут родили! Једино што никада нисам пропустио је да при полетању и слетању – зажмурим! 🍀

Владимир Вујин

НАВИЈАЧИ, ЈАВИТЕ

HAM CE!

Воша

Навијачи Војводине, пред вама је први број ревије „Моја Воша“, модерног магазина какав доликује великим клубовима. Наравно, битан чинилац сваког добро организованог фудбалског клуба су навијачи. Војводина је поносна на своје навијачке групе „Ред фирм“ и „Фирма“ и желимо да у идућем првенству бодрите своје љубимце онако како сте то чинили у мечу са Обилићем, упркос поразу.

Очекујемо да свесрдно учествујете у креирању наредних бројева „Моје Воше“, а ова страница намењена је управо вама. Јавите се, хвалите, критикујте, али и сопственим прилозима допринесите још бољем клупском магазину.

Редакција

JA VOLJU

Немад Чанак Фото: Д. Савић

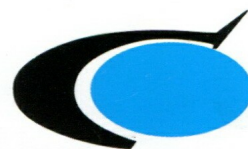

FKVOJVODINA ★ COM

*Ovoj
zemlji je
potreban
oslonac*

*Mi imamo jasnu politiku.
Hoćemo da budemo
Vaš pouzdani oslonac
u svakodnevnom životu
i poslovanju.*

CONTINENTAL BANKA

mesto vašeg oslonca

FKVOJVODINA ★ COM

www.cont.co.yu

something different

www.marcons.co.yu

021 421 511

marcons

MARKETING COMPANY NOVI SAD

oficijelna marketinška agencija FK Vojvodine

PROVOJODINA.COM